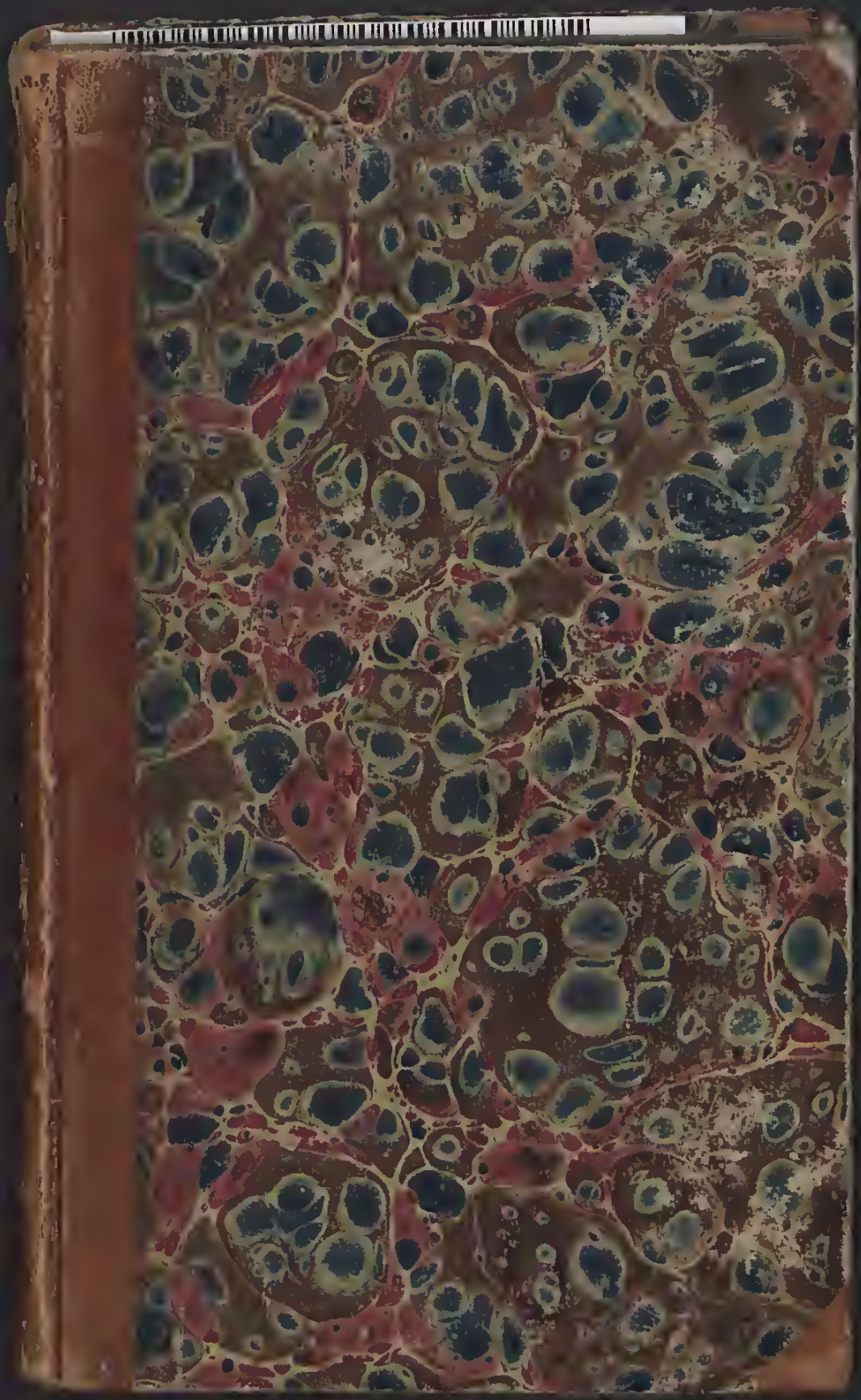

Sylvester Hunter

12.

Studentervisser,

i dansk, islandsk, latinsk og græsk Maal.

Med Bidrag af Prof. Oehlenschläger, Prof. Finn Magnussen, Pastor Michelsen og Andre;
samt med Musik af Prof. Weyse og fl.

Udgivne af

Semper Hilaris.

O fortes, peioraque passi
Mecum sæpe viri, nunc vino pellite curas!
Cras ingens iterabimus æquor.

Hor.

Første Hefte.

Kjøbenhavn 1819.
Trykt hos Andreas Seidelin,
Hofs og Universitets-Bogtrykker.

HÁSKÓLABÓKASAFN

Hilsen og Fred!

Medbrødre! "i et Lag af begeistretunge Svende kan ei undværes Viser og Sang" — og derfor bydes Eder denne Samling. Den er den første i sit Slags i Danmark: Braga begeistre Eder ret ofte, at den ei skal vorde den sidste!

Dansk er vort Tungemaal, og danske Sange bør lyde blandt Danmarks Studenter: men Island, Hellas og Latien udgjøre de trende Blade af vort Fosterlands Firkløver, og saaledes have ogsaa disse her deres Hjem. Sjunger da ofte deres Sange, naar

Viin og Kjærlighed kalde! Sydens Bacchus og Nordens Freia forliges godt.

Og nu min og Alles Tak til de Høihæderlige, der med kjærligt Sind have givet den lille Bog sine Prydelser. For mine egne Sange maa jeg bede om Tilgivelse; de skulle kun udfylde den viebliklige Mangel. Oplever Bogen et nyt Oplag, da skal jeg gjerne vise dem udenfor Døren, som uvedkommende Gjæster, og kun lade Digteren synge i Hallen.

I Begyndelsen af Vinter-
semestret 1818.

Udgiveren.

Studenterviser.

Symbolum:

Deus. Rex. Patria.

No. I.

Broderskabet!

(Sat i Musik af Professor Weyse).

Formanden.

Tyst i Hallen!
Tidens Hammer ned er falden,
Klokken toner høitidsfuld:
Føie sig hvert Led i Ringen!
Stjernen svæver frem paa Vingen,
Funkler i sit Himmelguld!

Chor.

Venskab Musasønnen hylder
I den lyse Aftenstund;
Ned til Dybets mørke Grund
Hver, som den ei Sjælen fylder!

Formanden.

Tyst herinde!
Blikket fast paa Fortids Minde!
Der det Store straaler skjønt;
Tiden om paa Jorden skifter:
Glimter Lys bag Fjeldets Rifter —
Træet blomstrer atter grønt!

Chor.

End det er ei visnet sjunken,
End det breder ud sin Arm,
Skjærmer end mod List og Harm
Djærvt, skjøndt gamle Bark er runken!

Formanden.

Broderklynge!
Høit og lydt vor Tunge synge
I vor faste Broderhal!
Sjunkne ere Tidens Stene!
Bøgens, Granens, Egens Grene
Stande her i helligt Tal!

Chor.

Haanden hen vi række gjerne
Til det gamle Troskabsly!
Bort herfra med Tvedragts Guy!
Dannet har vi Venskabs Stjerne!

Formanden.

Ædelbaarne!
Lover mig, den frit Udkaarne,
Tro at være Stjernen her! —
Løftet har jeg nu annammet,
Medens Stjernen hist har flammet;
Skjændsel Troløsheden bær!

Chor.

Troskab Musasønnen følger;
Ærlighed ham Himlen gav;
Styrte kan han i sin Grav,
Men Forbryder ei den dølger!

Formanden.

Op da stander!
Djærvt ved blanke Bæger sander
Ordet, som I talte ud!
Høit og brusende det fylder!
Vennetroskab evigt hylder,
Konge, Fædreland og Gud!

Chor.

Høit vi Vennetroskab holde,
Gud og Konge, Fædreland!
Dem sveg aldrig Danmarks Mand
Under Træets Trende-Skjolde!

Formanden.

End I lytte!
I vor Hal er Venskabs Hytte;
Kjærlighed ved Døren staaer —
Mangen nu i Armod græder,
Medens vi med favre Glæder
Krandse vore Ungdomsaar.

Chor.

Ja! ved Øsren Kjærligheden
Smiler med sit fromme Blik:
Fro vi hen til hende gik,
Moderen til Sjælefreden.

Formanden.

Stjernen hisset
Straaler Kjærlighed forviffet;
Naaden ganger ned fra Gud!
Til vor danske Musa-Orden
Er Barmhjertigheden vorden
Sendt af Lysets Fader, Gud!

Chor.

Rigdom os ei gav sin Nælde,
Gud os gav Medlidenhed,
Gaven bringer Hjertefred —
Her maa Ingen Taarer fælde!

No. 2.

Mel. Rolf Skattekonge o. s. v.

Det altid var i gamle Nord
En Hædersskik,
At sidde rundt om Egebord
Ved Skjæmt og Drik,
Og nævne høit i Skaldeqvad
En Gammensfærd;
Thi som de Fædre fordum sad,
Vi sidde her;
Paa Fædrenes Skikke vi mærke!

Det gamle Nord, paa Land og Hav
Saa gjæv og hold;
Sank ned udi den dybe Grav
Bag Bølgens Skjold;
Men Legemet kun styrte maa
I Grubens Nat;
Den prude Aand skal evig staae,
Hvor Gud den sat;
Alfader vort Norden mon skjærme!

Har Danmark ingen Kæmper fleer
I Brynieham?
Mon Løven ikke brøler meer?
Naar var den tam?
Siig! rustner Christians Glavind alt
Bag Borgens Muur?
Siig: lyder der, hvor Helten faldt,
Kun Hyrdens Luur?
Gjenfødtes ei Hvidtfeldt i Norden?

Jo! Dan end fostrer mangen Søn
I Brynieham;
Som Løven stum han staaer i Løn,
Og tykkes tam;
Naar Tiden vinker blodigrød,
Til Kamp han gaaer,
Og sjunger om sin Heltedød,
Mens Værget slaaer;
Ham Braga opfostrer til Kampen.

Lad Bølgen taarne høit sit Blaa
Paa Kampens Dag!
Dankongens Mand skal rolig staae
Ved Danmarks Flag!
Og rammes han, han segner ned
I roden Lin,
Korsliljen livfuld spirer ved
Det sølvblaa Skrin,
Og Qvinderne sødt for ham sjunge!

Hver Borger end et Pantser har
I Barmen skjult;
For Fredrik han til Kamp det bar,
Som Guldet gult;
Det funkler over Kongesøl
I gamle Nord,
Det straaler over Lundesøl
For viden Jord!
For seneste Ætling paa Jorden!

Og den er vist den første Mand,
Som Pen og Sværd
Med lige Djærvhed svinge kan;
Han Seiren bær!
Thi bør til Musasønnen nu,
I festlig Klang,
Vi sjunge her med ærligt Hu
Vor Seiersang!
Høit leve Dan-Musernes Sønner!

No. 3.

Til Viindruens Priis
Sang, hver paa sin Viis,
Druider og Barder og Magi.
At hvert Ord var sandt,
Jeg ofte befandt,
Recubans sub tegmine fagi.

Ven! drik du mig til,
Og derpaa vi vil
Circumdare brachia collo.
Forskriv mig fra Rhin
Den herlige Viin!
Et eris mihi magnus Apollo.

Den fylder med Lyst
Sin Lovsangers Bryst,
Corpusque animusque juvantur;
Og, troe du mig, den
Er Kjærligheds Ven.
Et in una sede morantur.

En Sandhed det er,
Det tilsaaer enhver:
Tot sunt in amore dolores.
Dog skrækkes vi ei;
Vi følge vor Vei,
Nostros agitamus amores.

Nu, Skaal for din Glut!
Hun er nok lidt but,
Durus pater, ipsa severa?
Hun piner dig lidt,
Du sukker saa tidt:
Nimium mihi casta Neæra!

Ved Spøg og ved Viin
Du muntre dit Sind,
Corpus animumque labantem;
Sluk Sorgen kun ned,
Naar Phyllis er vred,
Miserum si spernit amantem.

Riber.

No. 4.

Mihi est propositum
In taberna mori;
Vinum sit appositum
Morientis ori,
Ut dicant, cum venerint
Angelorum chori:
"Deus sit propitius
Huic potatori!"

Poculis accenditur
Animi lucerna;
Cor, imbutum nectare,
Volat ad superna.
Mihi sapit dulcius
Vinum in taberna,
Qvam, quod aqua miscuit
Præsulis pincerna.

Suum cuique proprium
Dat natura munus:
Ego nunqvam potui
Scribere jejunus;
Me jejunum vincere
Potest puer unus.
Sitim ac jejunium
Odi tanqvam funus.

Tales versus facio,
Qvale vinum bibo;
Neque possum scribere
Nisi sumto cibo.
Nihil valet penitus,
Quod jejunus scribo:
Nasonem post calices
Carmine præibo.

Nunquam mihi spiritus
Prophetiæ datur,
Nisi quando fuerit
Venter bene satur.

Cum in arce cerebri
Bacchus dominatur,
Phoebus in me irruit
Ac miranda fatur.

Gualterus Mapes.

No. 5.

Ἔστι μοι προκείμενον
Ἕως ζήσω πίνειν·
Θνήσκοντός μου στόματι
Παραθήτω κύλιξ,
Ἵν' ἐλθόντες εἴπωσιν
Οἱ χοροὶ ἀγγέλων·
Εἴη ἵλαος Θεὸς
Τούτῳ τῷ ζαπότῃ.

Κύλιξιν ἀνάπτεται
Τῆς ψυχῆς ὁ λύχνος·
Πληρωθέν κῆρ νέκταρος
Πέταται πρὸς τἆνω·
Μᾶλλον δὴ ἐπιποθῶ
Ἄκρατον τὸν οἶνον,
Ἢ ὃν ἔμιξ' ὕδατι
Ἀρχιοινοχόος.

Ἔλαχεν. εἷς ἕκαστος
Μοῖραν τὴν ἰδίαν·
Οὔποθ' οἷός τ' ἦν ἐγὼ
Μὴ πιὼν μελίζειν·
Μὴ πιὼν ἡττῶμην ἂν
Ὑφ' ἑνὸς παιδίου·
Ὥσπερ θάνατον στυγῶ
Δίψος καὶ νηστείαν.

Τοῖον ἔπος τὸ ἐμὸν,
Οἷον οἶνον πίνω·
Ἄνευ οἴνου καὶ τροφῆς
Οὐδὲ ἓν ἰσχύω·

Ἄοινος καὶ νῆστις ὤν
Ἀσθενῶ εἰς πάντα·
Πεπωκὼς ὑπερβαλῶ
Νάσωνα μολπάζων.

Οὔποτέ μοι δίδοται
Πνεῦμα προφητείας,
Εἰ μὴ ὅταν ἡ γαστὴρ
Κατακύρως ἔχῃ·
Βάκχου ὅλης τῆς ἐμῆς
Κεφαλῆς κρατοῦντος,
Καταΐξας εἰς ἐμὲ
Φοῖβος χρηματίζει.

Reiz.

No. 6.

Mel. Druen voxer paa vor Klode.

Vil I vel for Tiden grue?
Brødre, seer vor Medicin!
Danmark har vel ingen Drue,
Men dog har det herlig Viin,
Og hvad mere herligt var,
Danmark skjønne Piger har.

Naar min Annas Læber gløde,
Munter strax jeg vorde maa!
Læber to som Roser røde,
Roser uden Torne paa!
Aphrodite sødt paa dem
Bygget har sit lille Hjem!

Naar jeg trykker Barmens Høie
Mod mit mandighaarde Bryst,
Da blandt Muser hendes Øie
Skuer sig med Himmellyst;
Ved Urania hun staaer
I en evig Blomstervaar!

Og paa mine dunkle Kinder
Brænder Kjærlighedens Glød,
Amor vore Hjerter binder,
Anna lindrer Hjertets Nød —
Ja! den danske Mø er huld,
Skjønnere, end luttret Guld!

Brødre! derfor Glasset fylder!
Griber det med Kraft og Mod!
Kjærlighed og Vinen hylder!
Begge give fyrigt Blod;
Tømmer ud det fulde Maal,
Sjunger høit min Piges Skaal!

No. 7.

Mel. Vi Sømænd gjør ei mange Ord.

Studenten eier intet Guld
Fra Bjergets Malmerhuler,
Hvad ham engang bestemte Skuld,
End Tidens Mørke skjuler;
Og dog han er heel rig en Svend,
Heel rig paa Diamanter:
Ham Bogen er en troskast Ven,
Naar det i Pungen skranter.

Studenten boer i lave Huus,
I Stuen trang og liden;
Og sidder tidt i Kløgtens Ruus,
Med blegen Sult ved Siden;
Og dog han har en vældig Borg,
Hvor herligt er at være:
I Kundskabsborgen Sult og Sorg
Forsvinder, paa min Ære!

I de saakaldte Stores Hal
Han ofte sig mon kjede,
For Kjærne faaer han der kun Skal,
Dog tidt blandt Klinten Hvede:
Der seer han Magtens søde Fryd,
Naar Næstens Feil den sigter,
Der først han ret erkjender Dyd
Og Nørregadens Pligter.

Studenten exercere maa,
Han Tvang just ikke lider!
Tungt er det i Geled at staae,
Mens Generalen rider;
Frisød er Hver — det Symbolum
Ham Rom og Hellas sagde.
Træl blive Hver, som kold og stum
Det Ord i Graven lagde!

Men dog, naar Fiendens Landsestaal
Henblinker over Landet,
Naar Baunen med sit røde Baal
Vild flammer over Vandet,

Han lystig kaster Bog og Pen,
Reinhardt, Institutioner,
Og træder fri til Kampen hen
Om Danmarks Palmekroner.

I Qvindeselskab mangengang
Studenten taus maa vige;
Thi Qvinden har sig egen Sang,
Som ikke jeg tør sige.
Og dog hver Qvinde gjerne vil
Ham til sin Beiler have;
Thi han i Freias muntre Spil
Har ret en sjelden Gave.

Beskedenhed, man siger tidt,
Borgmesterdyd mon være;
Nu, Herre Gud! man praler lidt —
Da først man vinder Ære.
Poeten har sit eget Sprog,
Hans Sang er Hyperboler,
Til Handelsmand han gjør et Fjog
Og Trøierne til — Kjoler.

Men leve høit hver brav Student
I gamle Danmarks Rige,
Ei Excellenz, dog excellent
I Favnen af sin Pige!
Høit leve Hver, som frit og djærv,
Naar Tid det fordrer, taler,
Som arme Broder gi'r sin Skjærv,
For altfor dybt han daler!

No. 8.

Ved et muntert Brodergilde
Petum røges maa!
Uden dette er det ilde,
Hvor man lever saa!

Decet ergo nos fumare
— Læti sumus jam —
Et fumantes enarrare
Historiolam.

Stopper nu de kjække Piber!
Alle røge maae!
Naar med Hoveder det kniber,
Her Cigarer staae!
Parvum bonum cigarinum*)
Hic capessite!
Emi apud Augustinum
Hunc nuperrime.

Mangengang maa Ungersvenden
Gaae i Storm og Slud;
For han siner Reise-Enden,
Pustes Lampen ud!
Felix ille, cui hora
Dedit gaudium;
Hocce frui sine mora,
Est officium.

Glade vi hverandre favne
I vor Broderkreds;
Hvad saamange Andre savne,
Nyde vi tilfreds:

*) Sit venia verbo!

Herbas theæ nos habemus,
Aquam, saccharum;
Non, quod ultra sit, quæremus —
Nobis optimum!

Her ved Dampen af Tobakken
Paradies vi har;
Ret studentikos, i Frakken,
Stærke Drag vi tar!
Nullum aurum nobis quidem,
Certe vitium!
Sed pro hoc habemus fidem
Et ingenium.

Om end vi en Hvid ei eier,
Er vi lige fro;
Hvad mon Guld mod Venskab veier?
Her mon Venskab boe!
Inter magna terræ bona
Amicitia
Maxime sub nostra zona
Fuit optima.

Thevandskummen derfor tømmer!
Damper hver en Mand!
Høit for Venuesind berømmer
Gamle Dannarks Land!

Vivat in æternum sane
Pulchra Dania!
Frater! clara voce cane:
Vivat Patria *)!

No. 9.

Candidat-Vise.

Mel. Nu bort med alskens ꝛc.

For Studiegaardens Dogmatik
Laudabilem idag du sik;
Nu, Broder! maa Du lade see,
Hvor Du Dig her kan tee.
Men den Examen præctisk er
Du Dig maa underkaste her;
Hvad lærer da vor Dogmatik?
Vær tro i Ord og Drik!

*) Hertil hører andet Musiknummer.

Quid profiteris i Moral?
Kan Du i Tide være gal?
Ei er dens Viisdom meget værd,
Der ikke det har lært.
Kom, lee og syng og spøg med mig,
Imorgen er jeg klog med Dig;
Saa Fader Hagedorn har sagt;
Hav dette vel i Agt.

Nu, Domini Collegæ, vi
Ham prøve in Exegesi,
Om han har læst Anacreon,
Og fattet Mandens Aand.
Dog han og Vibe og Horaz
Fortolkes bedst ved fulde Glas;
Thi viis paa det, som hos Dig staaer,
Om Du de tre forstaaer.

Nu Reverendi Patres, I,
Og docti Assessores, vi,
Vil letteligen enes om
Herr Candidatens Dom.

Det hele Facultet istem:
Laudabilem! Laudabilem!
Og tømme derpaa bredfuldt Maal
Til Candidatens Skaal.

K. L. Rahbek.

No. 10.

Lauriger Horatius
Qvam dixisti verum:
Fugit Euro citius
Tempus edax rerum!
Ubi sunt, o! pocula
Dulciora melle?
Rixæ, pax et oscula
Rubentis puellæ?

Crescit uva, molliter
Et puella crescit,
Sed poeta turpiter
Sitiens canescit;

Quid juvat æternitas
Nominis? amare
Nisi terræ filius
Licet, et potare?

Anonymus.

No. II.

Horats's Skaal *).

Muser har Glæden, Druen kjær,
Lystighed boer i Rankers Skygge,
Evoe Bacchus! Du er os nær,
I Dit Ly vor Hytte vi bygge.
Kryster nu Druer! :,:
Evan forstærker Ungdoms Luer,
Venligt han aabner Sjæl og Sind,
I vort Bryst strømmer Venskabet ind,
Naar med sit Blik han i Hjerterne skuer.

*) Syngelig efter: "Tøm ud dit Glas, gjør mig Besked."

Venus er sød, som Blomst i Mai,
Men hun som hin kan ei forbinde;
Elskeren gaaer sin eensomme Vei,
For at finde sin Sjæls Veninde.
Skinsyge Glæde! :,:
Ene da lad Forelskte træde!
Venus kun lider To og To;
Men i Selskab er Evan kun fro,
Og blandt Venner han tager sit Sæde.

Her hersker ingen Nidkjærhed,
Skinsygen ei sin Fakkel tænder,
Skjøndt nu den Ild, som gjør Ynglingen heed,
I os alle Forsamlede brænder.
Bacchus forbinder! :,:
Hil Dig da Gud med Purpurkinder!
Aldrig hos Dig var Barmen trang,
Du os Hjertet opflammer til Sang,
I Din Munterhed Sorgen forsvinder.

Flaccus, Du ædle Druens Ven!
Aldrig Du Dig fra Mindet fjerner;
Rhin og Bourdeaux nu os skjenker igjen,
Hvad Dig Massiker gav og Falerner.

Sønlige Pligter! :,:
Hil Dig, vor Ungdoms elskte Digter!
Glade Din Skaal vi drikke nu!
Du begeistred saa tidlig vor Hu,
Og sin Lærer ei Ynglingen svigter.

Hist, hvor Dit Bad i Tibur staaer,
Ranken sig end i Gruset slynger;
Murene smuldnes Aar for Aar,
Men Din Ære kun Tiden forynger.
Glemmer ham ikke! :,:
Flaccus har lært os elske, drikke,
Kraftigt han sang til Venskabs Priis;
Han var god, han var lystig og viis:
Tømmer Skaalen med funklende Blikke!

Oehlenschläger.

No. 12.

Vivant!

Sat i Musik af Cand. phil. Strandgaard.

In sanitatem Regis,
Tutoris patriæ!
In sanitatem legis!
Totius Daniæ!
Vivat diu *Fredericus*,
Nostrum omnium amicus,
Pater populi!
Vivat et Regina pia,
Amatissima *Maria*,
Mater populi!

No. 13.

Pro salute horum amicorum,
Pro salute circuli!

Chor.

Pro salute horum etc.

Pro salute — — orum,
Pro salute patriæ!

Chor.

Pro sal. etc.

Pro salute Theologorum (Juriscons. Medicorum).
Pro salute N Nii! (Nomen Professoris).

Chor.

Pro sal. etc.

Pro salute cordialis
Meæ amatissimæ!

Chor.

Pro salute cordialis
Tuæ etc.

Universitatis almæ Havniensis,
Ubi semper bene vivitur!

Chor.

Universitatis etc.

Arripio Glasellulum,
Sic vel sic tenendum,

Sub mensam deprimendum,
Ad astra tollendum,
Inspiciendum
Atque exhibendum.

C h o r.

bendum, bendum etc.

Atque exhibendum funditus,

C h o r.

Atque exhibendum funditus.
Vivat noster N. N.
NNiana Musa!
Vivat! floreat! crescat!

P r æ s e s.

Atque vos crescatis invicem!

C h o r.

Ergo nos crescamus invicem!

Anonymus.

No. 14.

O Bacchus! rul til Jorden paa din Tønde,
Og tril den op paa dette kjære Bord;
Thi drikke nu vi agter at begynde:
Som sande Æt af Mænd fra gamle Nord.

Bort, Pallas! bort, Fornuft os rager ikke,
Bort, Momus! bort, Satire lides ei;
Men, Evan! kom, thi Brødre! drikke, drikke,
Det veed vi hvad det er, det andet ei.

Og andre Ting ei vides skal i Aften,
Som Philosoph jeg har mit Haandsystem:
Al min Sophi gaaer ud fra Druesaften,
Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og, Broder! bryd dig ikke om at rave,
Du raver jo dog saa din hele Tid;
Thi skrøbelig du blev i Edens Have
Ved Adams alt for lystne Æblebid.

Gid Æbler da saa dyre havde været,
Som de er nu i Kongens Kjøbenhavn,
Da havde han dem vist nok ei fortæret,
Da følte vi ei nu til Glædens Savn.

Da leved' vi saa rart i Uskyldsstanden,
For intet drak vi da den bedste Viin,
Da var ei Kjøbmænd seet med Horn i Panden,
Og Fanden var ei manet ud af Sviin.

Da fløi os stegte Duer ind i Munden,
Med Kniv og Gaffel i den fede Ryg,
Og da var Havet fyldt med Punsch til Bunden,
Der voxte Ananas, hvor nu er Byg.

Og da var Alle Grever og Baroner,
Hver Staadder bar et Von foran sit Navn;
Hvad er vi nu — Ulykkelige Zouer!
Ulykkelige Kjøbsted Kjøbenhavn!

Henrevne Aand! sving Dig fra Glædens Enge,
Hæv ei vor Qval ved Priis om dette Sted:
Thi skulde du der endnu dvæle længe,
Saa nødtes jeg vel til at græde med.

Og nu i Aften maatte Pokker græde,
Kun Flasken søde Taarer fælde skal,
Men Flasken fælder dem af lutter Glæde,
Fordi vi drikke os en Perial.

Velan! vi vil ei heller Saften spare,
Kun den, som drikker nu, er klog og viis;
Thi, Brødre! viid, paa Vinens Dunster fare
Vi Alle levende til Paradiis!

Oehlenschläger.

Anm. De i denne Sang forekommende Forandringer ere af Digteren selve. Udg.

No. 15.

Du spørger, om, en Pebling liig,
Jeg raff endnu kan conjugere?
Kom! ved en Flaske Viin Du mig
Maae anden Gang examinere.
Jeg ønsker vel, mens jeg er til,
At være stedse et activum;
Men naar en Ven tractere vil
Jeg gjerne bliver et passivum.

I Vinens Dunst min Næse mig
En trøe Indicativus finder;
Hver Sidemand saa lystelig
Mig paa en Conjunctivus vinder.
Ak! naar man tømmer glad en Pot,
Man tvende gode Ting fornemmer:
Den in præsenti smager godt,
Ja man ved den perfectum glemmer!

Men nippe — o! det gjør en Nar,
Sligt imperfectum Torst forvolder;
Selv Rusen, naar man sovet har,
Man for plusquamperfectum holder.
Og hvad futurum fører med,
Derfor vi Himlen lade raade,
Ei truer det Uleilighed
For den, som drukket har til Maade.

Imperativus hedder da:
Den bedste Viin, Hr. Vert, man give!
O gid hver Pot, — o ja! o ja!
Hver Pot — Infinitivus blive!
Saa vort Gerundium, min Ven,
Gik stedse ud paa Viin at drikke;
Og naar vi os da lagde hen,
Et langt Supinum mangled' ikke.

Dog: først til Participium
Gid hver en Broder mig indbyde,
Og at det ægte Gaudium
I Glasset stedse maatte flyde;

O! havde vi den gamle Skik,
At ei Pocalers Tid var omme!
Det vilde da ved Glædens Drik
Saa snart ei til Deponens komme.

Tode.

No. 16.

Hoho! vivat, Hoho! vivat
Fraterna sanitas!

Chor.

Hoho! vivat etc.

En poculum amoris,
Antidotum doloris;
Hoho! vivat, Hoho vivat
Fraterna sanitas!

Chor.

En poculum etc.

Anonymus.

No. 17.

In sanitatem omnium! ça ça ::
In sanitatem virginum! ça ça ::
Absentium, præsentium,
Strictissime bibentium! ça ça! ça ça! ça ça!

Chor.

Absentium etc.

Anonymus.

No. 18.

Sat i Musik af A * * *

Amor tidt sin skarpe Pløk
Sender mod mit Hjerte,
Saa heel ofte min Paryk
Brænder ved hans Kerte;
Inden man det mindste veed,
Sidder han paa Skjødet;
Tidt paa mine Knæe han reed,
Saa jeg følte Stødet.

Af hans gamle Eventyr
Et jeg maa fortælle,
Det afmaler nok vor Fyr,
Kan for alle gjælde;
Paaskeaften just det var,
Alt jeg stod i Skjorten,
Og som Sovnen paa mig ta'r,
Banker det paa Porten.

Vinduet op jeg lukker nu,
Spørger: hvem mon banker?
Naa? vil du ei svare? du!
Narreri vel vanker!
Lukker i derfor igjen,
Thi det regnte dygtig,
Tænkte: hvem er Nar, min Ven!
Jo, jo, jeg er klogtig!

Men nu er der Pokker løs!
Slag paa Slag paa Porten,
Og jeg maatte, skjøndt jeg fros,
Ned i bare Skjorten!

Lys jeg tager med mig ned,
Porten op jeg lukker:
Hvem mon ind i Gaarden reed?
Lyset ud man slukker.

Jeg i Mørket famler om,
Leder efter Manden,
Som igjennem Porten kom,
Troer, at det var Fanden;
Men jeg snart at føle fik,
Hvem i Gaarden spanker:
Amor heel forsigtig gik,
Ladende i Tanker.

Var han endda stille der,
Men den Djævels Lille,
Spender op sin snelle Fjer,
Skjøndt jeg ikke vilde;
Grethe just, den vevre Tøs,
Kommer ind i Stuen,
Vel jeg Stakkel grumme frøs,
Men nu varmed Luen.

Hun med munter Venlighed
Om lidt Lys mig beder,
Og, som man vel sagtens veed,
Lyset op jeg leder;
Og imens sad Amor i,
I mit Stolestade,
I Treschovs Philosophi
Skjælinsk han monne blade.

Men nu er der — Hilledod!
I Historien Rifter,
Og selv ei om Laura bød,
Hvad jeg veed; jeg skrifter;
Alt med Maade, sagde tidt
Mig min gamle Lærer;
Skjøndt han ei mig bragte vidt,
Dog hans Ord jeg ærer.

Ikkun denne lille Rest
Maa endnu jeg sige:
Amor burde være Præst
For hver vakker Pige;

Cancelliet kunde let
Sonniken beskikke;
Lon det tabte ei ved det,
Og hvad vandt det ikke?

Jeg for min Deel, hør kun til,
Vandt før Aarets Ende,
Ved hint loierlige Spil
Gutter to behænde;
Som en Morgenstund jeg laae
Endnu udi Sengen,
Kommer Grethe, bærer paa
Pigen og paa Drengen.

No. 19.

Sat i Musik af Cand. phil. Strandgaard.

Meas res nunc porto mecum;
Ideo non pauper sum;
Aliquid qui portat secum,
Nunquam habet minimum:
Ita Patri maximo
Gratiæ a filio!

Mihi fausta vita sorte
Non in terris contigit,
Veniat in tempus forte,
Nisi me *deseruit;*
Tamen Patri maximo
Gratiæ a filio!

Amat me puella nulla,
Semper odit miserum;
Mihi cognita non ulla,
Amans meum animum;
Tamen Patri maximo
Gratiæ a filio!

Vires mihi Deus dedit
Parum et ingenii;
Regnum semper qui habebit,
Non oblitus miseri:
Illi ergo maximo,
Gratiæ a filio!

Morti homo nunquam favet;
Pulset meam januam,
Lætus dico: pauper habet
Salvam solum animam!
Mea porto omnia,
Cape me! Halleluja!

No. 20.

Vil Du være stærk og fri,
Pres de røde Druer;
Vil Du staae Fortuna bi,
Nær Din Ungdoms Luer.
Fro til Kampen ile vi
Da, naar Faren truer,
Hilse paa vor Blomsterfti
Jomfruer og Fruer.

Kort kun er den grønne Vaar,
Livets Timer ile,
Snart den hvide Vinter spaaer
Om den lange Hvile.
Men selv under sølvgraa Haar
Rød kan Kinden smile,
Og hvor Bacchus Bæger staaer
Hænger Amors Pile.

Lær af Rosen i sin Lund
Purpurvarm at fryde.
Lær i Kampens raske Stund
Fjendens Landse bryde;
Ingen Plet paa Jordens Rund
Reent er uden Lyde;
Den er lykkelig som kun
Ret forstaaer at nyde.

Falmer hen den skjønne Møe,
Som Du nylig kyste,
Skal Du ei paa Verdens Øe
Længer Dig forlyste;
Blomster visne, Kjød er Høe,
Høet maa man høste;
Engang skal vi Alle døe,
Lad saa det dig trøste.

Oehlenschläger.

No. 21.

Mel. For at være, som man bør —

Fylder Glasset nu til Rand!
Fratres, nunc bibendum;
Alting, hvad vi miste kan,
Baccho offerendum!
Helder bort det klare Vand;
Post aquam mingendum;
Hvad vi fylde, nu forsand
Vino est solvendum.

Ved et Gilde maa der Vin!
Frater, certe rides;
See! som Pebersvenden fin
Aridos nos vides;
Hele Verden eier Rhin! —
Semper mihi fides —
Altid pimped' Folk som Svin:
Plato — Aristides.

Brødre! ved en Perial
Abeunt dolores;
Lystig bli'r vor lille Sal,
Fovent nos calores;
Gjennem Hjertets Ildcanal
Veniunt amores,
Og som var vi fuld og gal,
Canimus sorores.

Den, som drikker meer, end han
Potest tolerare,
Notabene Vin, ei Vand,
Volumus amare!
Doctor blive kan den Mand,
Potest se curare;
Han sig Fløielshatten kan
Facile parare.

Og at vorde Lærd engang,
Semper nos conamur;
Drikkes maa da til vor Sang,
Valde tum laudamur.

Broder, husk Studentens Rang!
Dulces nominamur
Af Smaapiger mangengang;
Omnes nos amamur!

Broder! Pigens Skaal da drik,
Cui cor dedisti;
Hvis Du hendes Hjerte fik,
Felix tu fuisti;
Glasset ud til Bunden stik!
Nihil perdidisti;
Hver en Draabe i Dig gik,
Bene tu bibisti!

No. 22.

Mel. Snart er din Ungdoms Tid forsvunden.

Fugaces anni, vae! labuntur,
Sodales! eos carpite.
Dum atra trium patiuntur
Sororum fila, ludite!

Mox senex frustra revocabis
Elapsa cito gaudia,
Cum fultus baculo meabis
Conspersus canis tempora.

Mox libi erunt imbecillo
Molesta illa gaudia.
Heu! quantum disto nunc ab illo,
Jam voce dices querula.

Mox pocula cum coronabunt,
Dum mensas cibus oneret,
Jam illibata vina stabunt,
Palatum dapes respuet.

Nunc moras ergo pone, neque
In annum differ dulcia;
Nam pungit spes delusa, teque
Mox cruciabit aspera.

Nam tibi pocula nervoso
Amores placent ignei.
Ut cave cineri doloso
Sint ignes bi suppositi.

Nunc tempus est certandi mero,
Idoneus nunc joco es;
Nam occasionem rape, sero
Ne turpes moestus poenas des.

En a'ma vobis ridet Venus!
En præbet Liber calicem!
En crater vobis fervet plenus!
Haurite fortes gurgitem!

Anonymus.

No. 23.

Sang paa en Fodvandring.

Mel. Ei spørge vi Druen om den sit Blod,

Nu, Commilitoner! afsted vi maae
Paa rappe Fod!
Hvem vilde paa Reisen vel modig staae,
Med Ungdomsblod?
Lev, Havnia! rolig, alvorlige Stad
Paa Sjølunds Ø!
Vi søge dig Krandse af Rosernes Blad,
Du gjæve Mø!

Paa Landet os vinker en lysere Blomst,
En huld Natur,
Og smukkere lyder ved Musernes Komst
Den blide Lúr,
Og sødere toner i Skovenes Ly
Smaafugles Sang,
Farvel da, du Axels høittaarnede By,
Nu altfor trang!

Studenten fodvandrer fra Hjem til Hjem
Med Lyst i Barm,
Og ændser ei Stormand, som stolt ages frem
I gyldne Karm.
Naar munter han kommer i Landsbyen ind,
Da smiler mild
Fra Træbænken under den duftende Lind
En Pigelil!

Og Kjærlighed møder ham, hvor han gaaer,
Og himmelsk Lyst,
En Plads han i Pigernes Hjerte faaer,
O søde Trøst!

Han kysser dem alle med Læbernes Glød,
O Liv, hvor skjønt!
Mens Rosen han slynger saa blussende rød
Om Liljens Grønt.

Velkommen han hilses af Store og Smaae,
Hver ham er huld;
Thi skjønnere Liv vel med ham monne gaae,
Et luttret Guld!
Horatius vakte den høiere Sands
For Jordens Maal,
Anakreon slynged' ham Kjærligheds Krands
Om Livets Skaal.

Ja, Brødre! vi ændse ei Tjørne og Krak
Paa Livets Vei;
Lad Skjæbnen kun sende sin bælmørke Nat,
Vi skjælve ei!
Den Stjerne, som Himlen alkjærlig os gav,
Den gaaer ei ned,
Den glødende funkler bag Tid og bag Grav
I Evighed!

No. 24.

Prisciani regula
Penitus cassatur,
Sacerdos per *Hic* et *Hæc*
Olim declinatur,
Sed per *Hic* solummodo
Nunc articulatur,
Cum per nostrnm præsulem
Hæc amoveatur.

Ita quidem presbyter
Cæpit alligare.
Peccat criminaliter,
Qui vult separare,
Quod Deus injunxerat,
Feminam amare.
Tales dignum duximus,
Fures appellare.

O quam dolor anxius,
Quam tormentum grave,
Nobis est dimittere
Quoniam suave!
O Romane pontifex,
Statuisti prave,
Ne in tanto crimine
Moriaris cave!

Non est Innocentius,
Immo nocens vere,
Qui quod facto docuit,
Studet abolere:
Et quod olim juvenis
Voluit habere,
Modo vetus pontifex
Studet prohibere.

Gignere nos præcipit
Vetus Testamentum:
Ubi novum prohibet,
Nusquam est inventum.

Præsul, qui contrarium
Donat documentum,
Nullum necessarium
His dat argumentum.

Dedit enim Dominus
Maledictionem
Viro, qui non fecerit
Generationem.
Ergo tibi consulo,
Per hanc rationem,
Gignere, ut habeas
Benedictionem.

Nonne de militibus
Milites procedunt?
Et reges a regibus,
Qui sibi succedunt?
Per locum a simili
Omnes jura lædunt
Clericos qui gignere
Crimen esse credunt.

Zaccharias habuit
Prolem et uxorem,
Per virum quem genuit
Adeptus honorem:
Baptizavit enim
Nostrum Salvatorem:
Pereat, qui teneat
Novum hunc errorem.

Paulus cælos rapitur
Ad superiores,
Ubi multas didicit
Res secretiores,
Ad nos tandem rediens,
Instruensque mores,
Suas (inquit) habeat
Quilibet uxores.

Propter hæc et alia
Dogmata doctorum,
Reor esse melius,
Et magis decorum,

Quisque suam habeat
Et non proximorum,
Non incurrat odium
Et iram eorum.

Proximorum feminas,
Filias et neptes
Violare nefas est,
Quare nil disceptes,
Vero tuam habeas,
Et in hac delectes,
Diem ut sic ultimum
Tutius expectes.

Ecce jam pro clericis
Multum allegavi,
Nec non præ presbyteris
Plura comprobavi,
Pater noster nunc pro me,
Quoniam peccavi,
Dicat quisque presbyter,
Cum sua suavi.

Gualterus Maper.

No. 25.

Vintersang.

Mel. Velkommen varme Purpurskaal.

Slaa djærv din Bro, du gamle Nord!
Paa vilden Strøm, i dyben Fjord!
Hvælv høit din frygtelige Bue!
Din Kraft betvinger ei vor Lue;
Reis kun din dovrefaste Hal,
Vort Mod du ei bekjæmpe skal!
Vi stande paa din Vintervold
Og trodse kjæk dit blanke Skjold!

Seer du, hvor Ungersvenden gaaer
Og Surturs røde Gnister slaaer!
Heel snild paa Skøitens blanke Vinge
I lystig Færd han sig mon svinge!
Du dækked' vilde Bølges Grav,
Men Svenden gaaer paa dækte Hav,
Og paa din høie Vintervold
Han smiler ad dit djærve Skjold!

Du dølger Sydens milde Grønt;
Men Granen groer i Danmark skjønt!
I hviden Kjortel du den hyller,
Men dobbelt den vort Syn fortryller,
Den staaer et Banner paa vor Færd:
Ved Dødens Lin er Haabet nær!
Den kneiser paa din Vintervold
Og varsler tro og fast vor Old.

Kom, gamle Nord, og ras kun djærv,
Hver offrer dig en Hjerteskjærv!
Din kolde Borg du kraftig bygge!
Heel fro er Danmark i dens Skygge;
See! Qvinden selv og vakkre Knøs
End aldrig for dit Komme gjøs;
De fare paa din Vintervold
Med Lynets Fart i Karmen bold!

Og troer du, Mimers unge Søn
Forknyttet stander tavs i Løn,
Naar Glaret du med Isen sprænger,
Og Stormen imod Ruden trænger?

Vel tidt til Myklegaard han foer,
Og lærte der heel varme Ord,
Men, naar han kom til Danmarks Vold,
Ei skjalv han for dit blanke Skjold!

Han sidder i din høie Hal,
Og agter ikke Hamrens Fald;
Mens røget Lampe lystig brænder,
Han Aandens prude Kerte tænder
Og læser i den gamle Skrift
Om Dannekæmpers Storbedrift:
Thi reis kun, Nord! din Vintervold,
Dan trodser kjæk dit blanke Skjold!

No. 26.

Medicinsk Candidat-Vise.

Mel. Nu bort med Alskens Politik.

Her vi Examen holde vil;
Hr. Candidat! læg Øret til!
Men mærk, den mere praktisk er,
End hiin hisk oppe der!
Hvad er hiin Medicin, Chemi,
Hiin Botanik, hiin Chirurgi,
Og selve hiin Anatomi?
Den pure Theori!

Hvad staar for Dig i dette Glas?
Mon Vandstof- eller Surstof-Gas?
Hvorledes infunderes det?
Hvad Dosis er vel ret?
Hvi dvæler Du? Gjør snart Besked!
Solveer, det er, slaae Slurken ned!
Beviis herved, at grant Du veed,
Tinkturen Livsstof hed!

Men sæt, at Halsen brækket er
Paa Flasken — nota bene — der;
Sæt, den et farligt vulnus har;
Hvad gjør Du da? — Nu, svar!
Du sætter Skaaret for Din Mund,
Og tapper Blod af Hjertens Grund,
Indtil Du øjner Skadens Bund;
Saa er den lægt paa Stund.

Hvad kan Du af Din Botanik?
Hvad er officinelt til Drik?
Hvad gier den bedste Medicin
Til ægte Punsch og Viin?
Du kjender jo den gule Frugt,
Som qvæger ved sin Smag og Lugt;
Kun den og Druen, ana brugt,
Faae med hver Sygdom bugt.

Og nu tilsidst Anatomi —
Quid profiteris Du heri?
Hvad holder Du for Blodets Kraft;
For reneſt Levesaft?

I hiint jo rinder Drueblod;
Og denne, kun ved Drik, blier god.
Men Hoved, Hjerte, Mave, Fod
Ved Vand sig slet bestod.

Saa lad os da votere om
Licentiatens sidste Dom!
Hver give Votum ved sin Arm;
Thi det gjør mindst Allarm!
Laudabile — Laudabile!
Vi En og hver istemme see.
Derfor, Colleger! Glassene
For ham sig smukt betee!

H. C. Michelsen.

No. 27.

Almindelig Candidat-Vise.

Mel. Druen voxer paa vor Klode.

Stejl og møisom er den Bane,
Musasønnen vandrer paa,
Tit blev Trang en gammel Vane,
Spark af Store og af Smaa.
Men tilsidst han stemples skal
I den lærde Høresal.

Vee da den som ikke ejer
Raske Kjeft og Næsvished;
Og som varsomt overvejer,
Hvad han veed, og ikke veed.
Vee ham, naar han stemples skal
I den lærde Høresal!

Veed Du ingen større Hæder,
End den usle Karakter,
Den, som Spørgende udstæder,
Den, hvem mangen Viis beleer:
O, da est Du ynkeværd
Af de baade: Læg og Lærd!

Du, som slap med Held og Ære
Fra det Stempel, som Du fik.
Dig, vor Broder! viet være
Dette glade Øieblik.
Thi ei meer Du stemples skal
I den læde Høresal!

H. C. Michelsen.

No. 28.

Dulce cum sodalibus
Sapit vinum bonum;
Osculari virgines
Dulcius est donum:
Donum est dulcissimum
Lyra ceu Maronum;
Tribus his si gaudeam,
Sperno regis thronum.

In me Bacchus excitat
Veneris amorem,
Venus mox poeticum
Phoebi dat furorem;
Immortalem Phoebus dux
Comparat honorem;
Væ mihi, si tribus his
Infidelis forem!

Sed tyrannus jubeat:
"Vinum dato!" — darem;
"Non amato virgines!" —
Ægre non amarem;
"Frange lyram, abjice!" —
Pertinax negarem;
"Lyram da, seu morere!"
Canens exspirarem.

Hilarius Episcopus.

No. 29.

Punsch-Vise.

Mel. Naar jeg drikker, Amphion ꝛc.

Lystig' alle Brødre nu!
Glæden os i Bollen bier!
Drikker djærv med munter Hu
Glemmer Jordens Bryderier!

Mindes altid, Glæden svinder
Altfor snart i Livet hen!
Hvor Cocytus dunkel rinder
Damper ingen Punsch igjen!

Nu vi Glæden nyde maae
I vor vakkre Broders Stue;
Herlig bølger Dampen blaa,
Venskabs favre Stjerner lue;
Ak, Hvo veed, om Alle glædes
Her i Kredsen næstegang!
Snart af Taareduggen vædes
Glædens Blomst paa Livets Vang!

Uden Ven og elsket Mø
O, hvad var da hele Livet!
Kun en kold og dunkel Ø —
Evig Vinter da var givet.
Held os, at vi fandt en Pige!
Held os, at vi fandt en Ven!
Nu maa kolde Vinter vige,
Himlen er paa Jord igjen!

Salig, hvem den danske Mø
Trykker til sit fulde Hjerte!
Ham paa Skjæbnens vilde Sø
Funkler Freias bedste Kjerte.
Vælskland eier mange Hulde,
Fyldig' med de dunkle Haar,
Men for Danmarks Yndefulde
Selv en Laura vige faaer.

Tager Glasset da med Lyst!
Høit for Danmarks Mø det fylder!
Nævner saa i Eders Bryst
Hendes Navn, som Hjertet hylder!
Trofast Kjærlighed forsøder
Venneglæden, huld og kjær;
Freia i sin Himmel gløder
Med sit friske Morgenskjær!

Hæver Glasset høit i Haand!
Sjunger med den fulde Stemme:
Kjærligheds og Venskabs Baand
Byder alle Sorger glemme!

Muntre denne Time nyder!
Mildt forskjonner den ved Sang!
Naar da Dødens Klokke lyder,
Har vi levet dog engang!

No. 30.

Εἰς τὴν ὑγίειαν τῶν πάντων
Πίνω,
Εἰς τὴν ὑγίειαν τῶν κορῶν
Πίνω,
Τῶν ἀπόντων, τῶν παρόντων
Καὶ πάντων τῶν ἐρχομένων
Πίνω, Πίνω :,: Πίνω.

No. 31.

Mel. Hör zu, ich will dir Weisheit singen.
eller: Naar du seer meget langt tilbage.

Nu sjunger høit og lad Luerne brænde!
I et Lag af begeistretnnge Svende
Kan ei undværes Viser og Sang;
I en Kreds af Museernes Sønner
Ved sin Cither Erato forskjønner
Vor Fest med Blomster og med Klang.

Og det er smukt, at den Dristige, den Unge,
Som ei kjender til Sorgerne saa tunge,
Sig forlyster ved breden Bord.
Men, naar Gratier Dugen udbrede,
Naar Apollo selv Festen kan berede,
Først da sig hæver Glædens Chor.

Har vi ei svoret til Skjønhedens Ære?
Evig helig skal Eden os da være,
Vi vil frydes ved Musers Fryd.
Pryde vil vi Tindingen med Krandse;
Vi vil spøge med Latter og dandse;
Men bort hver Frækheds hæse Lyd!

Saa lad Silen paa Eselet kun svingle!
Lad med Bugen og Halsen ham kun dingle,
Lad ham skraale saa dumt og fro!
Vi os hæve paa Purpurdruens Dunster,
I Forening med Viisdom og med Kunster,
Olymp! til dig, hvor Guder boe.

Kun Kanibalen hujer i Skove,
Og ved Kruset Philisterne kun sove,
Sligt et Lag er Glædens Spot.
Vi vil smile med Bægeret i Haanden,
Og med Aanden vi tale vil til Aanden.
Vor Sang, stig til Olympens Drot!

Saa lad da frit nu Bacchus os tilsmile,
Og Cupido, som skyder sine Pile,
Lad ham komme, hvis han har Lyst.
Vi forskandser os kjækt for hans Bue,
Bag dit Løv, livsalige Drue;
Med Trods vi stille frem vort Bryst.

Hvad mon han traf, i Festens lyse Halle?
Thi, som jeg mærker, saa sukke vi jo alle,
Skjuler hver et hemmeligt Saar.
Hvorfor funkler derhenne dit Øie?
Hvorfor synker da Dit fra det Høie?
Frisk Mod, i Ungdoms fagre Vaar.

Thi han som krøster de purpurrøde Druer,
Og hun som kjører med de sneehvide Duer,
Det er Guder, som dyrkes maa.
Flætter Roser om Bægeret til Randen!
Lad den ene forstærke den anden,
Vor Vaar skal Hjertet Lykken spaae.

O Fader Evan, du som Druen kryster,
Tal et godt Ord imellem til din Søster,
For hver ærlig og trofast Gut,
At hun, før tilbagevender Aaret,
Sine Lilier lægger ham paa Saaret.
Nu Skaal for hver en elsket Glut!

Oehlenschläger.

No. 32.

Bacche! gratus nobis sis,
Præbe quæ rogemus!
Calices quot ipse vis,
Læti hauriemus.
Tua facta mira sunt,
Mira es facturus,
Vera si quæ referunt,
Nobis non es durus.

Tu, a pio animo
Primus deus cultus,
Pulchros visus sisteto
Nobis ante vultus!
Jube apparere tres
Gratias rubentes;
Coronare calices
Choros jam jungentes!

Et, quum dulci gaudio
Choros has jungentes,
Hausto vino, audio,
Musasque canentes:
Fiant pocula per te
Pulchræ mox puellæ,
Atque osculentur me —
Lecti fiant sellæ!

— Bacche! o, jam video
Calices saltantes;
Sentio, jam sentio
Procul non amantes.

Ubi dolor luctusque?
Gaudet, gaudet pectus.
Lætum, lætum, lætum me:
Sella mihi lectus.

Anonymus.

No. 33.

Sat i Musik af A**.

De første Prygl, vi i Skolen fik,
Det var for Verbum amare.
Lad os ei glemme vor Grammatik.
Selv Rector bød os tage vare
For Feil i det lette Verbum amare
Amare.

Enhver som er nu iblandt os her
Ei glemmer verbum amare.
Enhver af os har sin Pige kjær;
Bort, kolde Bryst! af vor varme Klynge,
Ifald du ei kan af Hjertet synge:
Amo.

Med Pigen vi have den skjønne Skik
At repeter amare,
Og drukne hver Sorg i hendes Blik;
At vi i Døden kan kysse vor Pige,
At vi i Døden kan jublende sige
Amavi.

Selv naar vi grandske i Skrift og Bog,
Ei glemmes verbum amare.
Enhver det lærte som lille Pog;
Og spørger man, hvi vi saa flittige vare,
Saa kan vi kun med Supinum svare:
Amatum.

Lad os da, hvordan det end monne gaae,
Ei glemme verbum amare;
Vi lærte det jo som Peblinger smaae;
Lad os da juble i hele Livet:
Ja in infinitum Infinitivet
Amare.

Vilster.

No. 34.

Pereat.

Solo:

Cerevisiam } bibunt homines,
Vina }
Animalia cætera fontes;
Absit ab humano
Gutture potus aquæ!

Chorus:

Sic bibitur, sic bibitur
In aulis princi —

Solo:

Pum!

Chorus:

Sic bibitur, sic bibitur
In aulis princi —

Solo:

Pum! pum!

Chorus:

Sic bibitur, sic bibitur
In aulis princi —

Solo:

Pum! pum! pum!

No. 35.

Sat i Musik af Cand. phil. Strandgaard.

Hr. Lector Hydrouticus
Paa sortbemalt Catheder
Alt ved Moralens Lungemoes
Heel drabeligen sveder;
Han nævner høit officia,
Composita. simplicia,
Mens Auditores sove.

"Qui homo sit, nec animal",
(Saadan den Lærde siger)
Det er: hver Mand, som ei er Kalv
Udi Moralens Riger,
Han vogte sig for Vinens Meen,
Og bræke Bacchi Nakkebeen,
Naar Herren ham besoger.

Herodotos, den lærde Mand,
Som levede i Theben,
(Aarstallet ei jeg mindes kan)
Af en Bachant blev greben,
Og denne sagde paa sin Tydsk,
Man dengang ikke talte Jydsk:
Hr. wollt Ihr Reben schmecken?

Hvad! skreg Herodotos i Harm,
Du vil med Vin mig daare?
Jeg løfte skal min græske Arm,
Og aabne Dig en Aaare!
Og Hr. Herodotos i Hast
Ham med et vældigt Toffelkast
Heel jammerligen rammer.

Imens Hr. Lector Hjernetom
Udi Moralens Gryder
Med Tungen saa mon røre om,
Et Slag paa Døren lyder:
Huult drøner Auditorium
Og brudt bli'r vort Collegium,
Han Selv i Vrede skriger:

"Adeste, vos pedelli, nunc;
I Fred vi her maae lære;
Med Sceptret gaaer til Døren strunk,
Og byder rolig være!"
Pedellerne gaae strunk der' Gang —
Men op med eet nu Døren sprang:
Sieur Bacchus staaer i Salen!

Med Thyrsusstaven i sin Haand,
Omvunden smukt af Ranker,
Heel lystelig i Hu og Aand
Paa Bord og Bænk han spanker:
Hr. Lectoren besippet staaer,
Pedellerne modløse gaaer —
Nu, Herregud! Pedeller!

Knap sprudler Druens røde Blod
Paa Væggene de hvide,
Og Pokker ta'r Sanct Hydors Mod,
Compendiet han maa smide —
Han kysser Bacchi Thyrsusstav,
Og raabor: Jeg vil til min Grav
I Bacchi Tønde rulle!

Hver Studiosus høit og kjæk
Et "Io Bacche!" sjunger,
Mens vor Docent paa Gulvet, læk,
Maa vende sine Lunger;
De drikke djærvt af Druens Saft,
Høit blusser deres Hjertekraft,
De sjunge Dithyramber.

Og derfor, Brødre! da vi nu
Med Visen her maa standse,
Den Lærdom præntes maa i Hu,
Imens vi end kan sandse:
Naar Bacchus ved vort Kammers staaer,
Og med sin Stav paa Døren slaaer,
Vi skuy den op maae lukke.

Lad Moralisten præke kun
Om Vineus Meen og Skade!
Snart Tungen vorder tør i Mund,
Som hans Compendieblade;
Og see! jeg vædder Ti mod Een!
Vor Moralist er ikke seen,
Han tømmer djærvt sin Flaske!

No. 36.

Sat i Musik af Cand. phil. Strandgaard.

Sunt humana bona
Dei boni dona.
Ergo omnes bibant,
Et qui bibunt vivant,
Vivant inter vina!

Amor quoque bonus,
Ei fiat thronus:
Virgines, matronæ
In amorem pronæ
Vivant inter vina!

Omnes amatores
Bacchique cultores,
Omnes studiosi
(Tamen nón morosi)
Vivant inter vina!

Hicce considentes,
Acriter canentes,
Fortiter bibentes,
Linguâ jam rigentes
Vivant inter vina!!!

Anonymus.

No. 38.

Lad Andre lovprise i tryllende Sang
Den spæde, den barnlige Alder,
Jeg haver dertil hverken Lyst eller Trang;
Thi Ungdommens Glæde mig falder.

O, du som dig drømmer i Barndommen ind
Med kjærlige Længsler og Sukke,
Lad Glæden oplive dit smægtende Sind,
Lad Noeret i Roe i sin Vugge!

Ja, Ungdommen er den velsignede Vaar,
Vor Lykkes, vor Kjærligheds Fader,
Og Glæderne aabne for Ungdommen staaer,
Som Blomster i smilende Rader.

O, lad os da plukke de Blomster, som staaer,
Og dufte saa friske, saa skjønne,
Lad Krandse os flette til Pigernes Haar,
Med Smiil og med Kys de os lønne.

Den Unge kun føler den salige Lyst,
At dele hver Fryd og hver Smerte,
Og Himlen ved Jorderigs hvideste Bryst,
Den finder kun Ynglingens Hjerte.

Den føler kun Livets almægtige Kraft,
Hvem Ungdom og Munterhed qvæger,
Ham Amor iskjænker den sprudlende Saft
I Bacchi hoitskummende Bæger.

O, lad os da prise i jublende Sang,
Hvem Jorderigs Glæder vi skylde,
O, lad os adlyde vor medfødte Trang,
Lad Amor og Bacchus os hylde!

O, lad os da kysse hver Læbe, som rød
Til smeltende Kys os indbyder,
Og lader os tømme hver Flaske, som sød
Begeistringens Ild os indgyder.

Ei vil vi da misunde Barnet sin Lyst,
Ei styrre den rolige Vugge,
Med Viin vil vi styrke det kjærlige Bryst,
Og elske de blussende Smukke!

Vilster.

No. 38.

Tobiæ sum hirundo,
Cavete Domini!
Nam ego vos inundo,
Immittens capiti,
Qui multi sunt humores
Post Bacchanalia.
Sic vivunt potatores,
Sit salva venia!

Anonymus.

No. 39.

Sat i Musik af A**.

Amor deus maxime
Semper mihi carus fuit,
Cum sagittis callide
In puellas pulchras ruit;

Excitat libidinem,
Optimum terrarum donum,
Animum flexiblem,
Pectus facit bonum.

Dies esset atra, si
Esset parva non amata,
Quæ coronat floribus
Multa nostræ vitæ fata;
Id modo solamen est,
Nunc senenior est hora,
Plura nunc sunt gaudia
Mala rariora.

Studiosus eligit
Castam Musam semper sibi,
Ego, quam elegi, nunc,
Frater, nominabo Tibi:
Lalage, puellula,
Mihi præter omnes risit;
Quales horas dulces jam
Studioso misit!

Cautu ergo puerum
Valde decet me laudare!
Floribusque roseis,
Myrtis eum coronare!
Amor dedit Lalagen,
Dulcis Lalage amorem,
Sive his miserrimus
Semper ego forem.

No. 40.

Afskedsvise.

God Nat, Hr. Vert, og Tak for Mad!
For Kagen paa det smukke Fad!
For Vinen hvid og Vinen rød,
Og alt hvad som i Glasset flød!
God Nat, Hr. Vert, god Nat, Hr. Vert!
Med Sang og Klang
Vi takke ham for dennegang!

God Nat, Hr. Vert! en ægte Skaal
Vi drikke af det fulde Maal!
Hans Held udtømmer hver en Ven;
Sov vel og husk os snart igjen!
Tag kun det lille Poculum
Og drik os til,
Thi nu vi Alle vandre vil.

Nei see! Hr. Vert, han er jo ret
En Pokkers Karl, der pimper tæt!
Han nipper først til Glasset fin,
Og drikker siden som et Svin!
O nei Hr. Vert, o nei Hr. Vert,
Ei Alting maa
Ned i hans brede Skorsten gaae!

Er det studenterlig Manier?
Kom hid med Mavedraaber fleer!
Luk Facultetets Kjælder op,
Og bring os Skruen til hans Prop!
Saa frem, Hr. Vert, med Flasker tre,
Hei dideldum!
Tres faciunt Collegium!

Verten.

Jert Cursus har I nu fuldendt;
Systemet er Jer vel bekjendt,
Og nu I efter vor Collats
Kan dristig tage Attestats,
Men pakker, Hr. Colleger, Jer!
Min Vin er tynd,
Mit Vand er stoppet i min Brønd!

Anonymus.

No. 41.

Gaudeamus igitur,
Juvenes dum sumus,
Post jucundam juventutem
Et molestam senectutem
Nos habebit humus! :,:

Ubi sunt, qui ante nos
In mundo fuere?
Vadite ad superos,
Transite ad inferos,
Ubi jam fuere. :,:

Vita nostra brevis est,
Brevi finietur,
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur. :,:

Vivat academia!
Vivant professores!
Vivat membrum quodlibet!
Vivant membra quælibet!
Semper sint in flore!

Vivant omnes virgines,
Faciles, formosæ!
Vivant et mulieres, (bis)
Bonæ, laboriosæ!

Vivat et respublica!
Et qui illam regit!
Vivat nostra civitas!
Mæcenatum caritas,
Quæ nos hic protegit!

Pereat tristitia!
Pereant osores!
Pereat Diabolus!
Quivis autisocius
Atque irrisores!

Anonymus.

No. 42.

(Til Belmans Musik).

Barbitonen ved min Arm,
Glødende af Vinen varm,
I det høie Græs jeg hvilte;
Glæden smilte
I min Barm.
Vaad af Vinen Rankens Blad
Duftende om Haaret sad,
Vedbend, om min Lyra slynget,
Sagte gynged
Med sit Blad.
Vinen i Pokalen med perlende Vover
Skummed over, skummed over
Herlig i sin Kraft.

Henrykt i min høie Fryd
Sang jeg i begeistret Lyd
Gudens Priis, hans store Under,
Ham, der grunder
Al min Fryd.
Dionysos lød min Røst;
Fra det frydbetagne Bryst
Tonen steg om den Udkaarne,
Dobbeltbaarne,
Smertens Trøst.
Vildere til høitstemte Strenge forvoven
Høit mod Skoven, høit mod Skoven
Dithyramben steg.

Og for mit berøste Blik
Alt det syntes som han gik,
Vinens rige, milde Fader;
Vildt Mænader
Foran gik.
Fauner dandsende fremtreen,
Mens den ravende Silen
Lod om den Udødelige
Hymnen stige,
Høi og reen.

Mægtig som en Bjergstrøm, hvem Intet kan hemme,
Klang hans Stemme, klang hans Stemme,
Om Semeles Søn.

Og min høithenrykte Sang,
Fulgt af Strengens stærke Klang,
Mod Olymp i Hymnen svæved;
Vildt sig hæved
Lyrens Klang.
Salig Fryd i rige Væld
Fyldte min ubundne Sjel,
Alt mod Himlen syntes stige,
Gudens Lige,
Fri min Sjel.
Ak, men altfor stor var den Fryd jeg attraa'de:
Dale maatte, dale maatte
Vingen, løftet nys! —

Og til Guden høit min Røst
Steg fra det beklemte Bryst;
Tynget dybt af Savnets Smerte,
Jeg begjærte
Svundne Lyst:

"Fader Liber" lod min Bøn
"Er jeg værdig dig din Søn,
Lad mig da hin Qval ei bære,
Savn ei være
Al min Løn!
Tør end ei til Himlen jeg styre min Vinge,
O, da bringe, o, da bringe
Lindring du mit Savn!"

Og, o see! den milde Gud
Vestenvinden sendte ud,
Og Corinna, skjøn som Vaaren
Kom hidbaaren
Paa hans Bud.
Hyllet ind i lette Dragt,
Svøbt i Skjønheds lyse Pragt,
Roser smukt om Haaret vundne,
Lillier bundne,
Faure Pragt!
Nærmed' hun sig bly og i Blikket mig stirred,
Slog forvirret, slog forvirret
Øiet ned igjen.

Og hun satte sig saa trøst
Ved min Side, ved mit Bryst;
Fro jeg fandt mit bedste Eie
Paa mit Leie
Ved mit Bryst.
Musers lykkelige Søn
Nød jeg taus mit Held i Løn,
Mens til Vinens Gud den milde
Varm og stille
Steg min Bøn.
"Naadig, o Semeleus! mit Offer du skue!
Hjertets Lue, Hjertets Lue,
Antændt ved din Magt!"

— Barbitonen ved min Arm,
Trykt til min Corinnas Barm,
I det høie Græs jeg hvilte;
Pigen smilte
Ved min Barm.
Natten i sit Skjød os tog
Og sin Kaabe om os slog,
Og, mens Brudeblusset bare
Stjerner klare,
Frem den drog.

Solen, der halvt rødmende titted i Lunde,
Saae mig blunde, saae mig blunde
Ved Corinnas Barm

J.

No. 43.

Ad modulos cantici: At al Verden er kun Jammers Sade.

Miser ille, qui festiva odit
Inter sodales carmina!
Miser ille, qui maligno rodit
Dente bonorum gaudia!
Omnibus invisum, nulli carum
Spernit illum triplex Gratia,
Spernit illum chorus Camoenarum,
Spernit illum pulchra Cypria.

Abeat a nostro cætu talis!
Absit ira et tristitia!
Tristes excitentur rixæ malis,
Nobis faveat Concordia!
Venias o liber pater, cinctus
Frontem virenti pampino,
Sanguine uvarum ora tinctus,
Viridi innixus baculo!

Sine te Castaliæ sorores
Condunt jejuna carmina;
Ope tua feros flectunt mores,
Tarda stimulant ingenia.
Militem e bello fugientem
Manibus prehendis validis,
Sanam trepidanti reddis mentem
Tribus exhaustis poculis.

Irruit in nos Jacchi numen,
Implet animos audacia,
Auget jam ingeniis acumen,
Linguas decorat facundia.

Parce Liber! parcas Te oramus!
Tuos celebrantes pampinos.
Sæpius sodales hic canamus,
Plenos tenentes cyathos!

B.

Ved Drikkelaget.

(Frit efter Horats).

Det blanke Bæger skabtes kun til Glæde,
At slaaes derimed, Barbarer egner bedst;
Saa rolig, Brødre! Evan er tilstæde;
Han hader Krig og Slagsmaal meer end Pest.

Siig, hvad har Viin og tændte Lampers Straaler
At gjøre med det skrækkelige Staal!
Hold inde, Brødre! tømmer Eders Skaaler
Og lader af fra dette stygge Skraal!

Vil I, at ogsaa jeg et Glas skal drikke
Af Druesaften? vel, jeg gjør det, naar
Os . . . . . røber ved hvad Piges Blikke
Hans Hjerte fik det dybe Ulivssaar.

Du har ei Lyst dertil; men ingen Draabe,
Troe mig, jeg under andre Vilkaar ta'er,
Kun frem dermed! sid ikke som en Taabe;
Din Elskov hidtildags kun ædel var.

Siig frem! det er hos mig i sikkert Gjemme.
— Ak Stakkel! i et Svælg du falden er,
Henreven af Sirenens falske Stemme;
Min Dreng, Du var en bedre Elskov værd.

Dig ingen Kogler, ingen Tryllequinde,
Dig løser ingen Gud med vældig Haand,
Knap Holgerdanskes Sværd vil nogensinde
Dig frelse af Uhyrets stærke Baand.

B.

No. 45.

Vivant omnes hi et hæ,
Qui et quæ,
Horum harum,
Quorum quarum
Sanitatem bibimus:
Hos et has,
Quos et quas,
Nos amamus,
Et a quibus
Et a quabus
Nos amari cupimus.

Anonymus.

No. I.

Losta-fæla.

Heldra er jökla ad hýsaz í dölum
Herdtur vid kulda og strit
Enn dofna af losta í dverganna sölum
Vid dírinda skínandi glit;
Hreysti og máttur, þær hamíngiur fedra
Herdtum sér una í barm,
Hreysti og máttur, þau hnossgæti fedra
Hrekiaz úr linudum barm.

Segid þér vitru! sem grundid med gaumi
Gædínga forlög og starf
Unnu sér ríki med dug edur draumi
Dafnadar Þiódir ad arf?
Gældu hafgýgiur þeim gæfuna beina,
Gafst hún af liúflíngum senn?
Nej, enn med sidferdi hana því hreina
Höndludu kröptugir menn.

Tif-elfu *) Drotníng var drotníng a iördu
Dugnadin medan hún ól
Gransídar nordursins hetiur þær hördu
Hennar eí bifudu stól —
Lostin innlæddiz, þá landrádin spunnu
Leti og bleydí og prakt,
Minni enn nordursins kémpur þá kunnu
Kýmaz ad gydiunnar makt.

Þannig mun dodna hvör þiódin sem býdur
Þróttleysis munad í badm,
Þannig mun hædaz hvört landid sem lídur
Lostans í tryllandi fadm;
Smiadrandi lokkar hann skrílin sem skundar
Skrautlegu tældur í bönd,
Hersíngin fángna þar blædir og blundar
Blótud af skrímslisins hönd.

Víkid þá hédan þér veikiandi sidir!
Vorum frá innum og bygd
Leidiz oss flögur og liúflíngaklidir,
Lýsi oss heidur og dygd!

*) *Tiber*, Tifur, Tif-elfa.

Heldra er iökla ad hýsaz í dölum
Herdtur vid kulda og strit
Enn dofna af losta í dverganna sölum
Vid dírinda skínandi glit!

Malling.

No. 2.

Hin sanna speki.

Vor æfi er á flóttaför
Enn fáir gledidagar;
Gullvæga tídinn geysar ör
I gáng ei aptur slagar,
Sé hún vanbrúkud af oss enn,
Onotud streymi fyri menn
Hvors vyrdi verdur lífid
Veitt til ad mýkia kífid?

Oss æsku-vor til gledi géfst
Því glópar eínir neita,
Þá brióst til ástar blídu hefst
Er besta sæld mun veita.
Lát þá sem kaldir kjærleik smá
Um kætis daga tárum sà,
Sá hitti hvörgi gledi
Sem hafna trygdum rédi.

Hins vitra gledi stödug stár
Um stund hans sumar-tída
Ef æsku vor til enda gár
Ej öll þó neitaz blída,
Mannlundud sál er sífeldt glöd
Þó safniz mædu skýinn hröd
Víst menn því vid má stugga
Med víli géd ad hugga.

Og kætin ej um æfihaust
Mun öldúng vitran flýa
Þótt hærur blikni, hennar raust
Æ hlýdir lundinn fría;

Þau býti frór hann ber er hlaut
Og brosir rór vid grafarskaut
Og eygir, utan trega,
Ánægiu gengnu vega.

Ef gledi dægur geysa ör
Oss gafst þó brædur! kraptur
Ad hindra þeirra höstu för
Og halda þeim svo aptur;
Af ástum, vinskap, víni, saung
Oss verdur þeirra samför laung,
Sérvitur sýti þauli
Vér sinnum lítt hans rauli!

Pram.

No. 3.

Unnustu-minni.

Má sá heita vís er hirdir þegi
Hegóman sem hyllir heimskur gaur,
Heldeg víst ad jeg þad heiti egi
Mér er göfgun vindur, gullid aur
Ej af lukku tign, ej aud eg næ,
Eins eg gladur er og ad því hlæ.

Eg hef séd þá ríku bifaz, blikna,
Æ nær sedlaverdid velltu hlaut,
Ætti jeg í slíkri ángist stikna
Yrdi ríkidæmid dírmæt þraut;
Verd míns auds, míns víns, ej verdur fært
Ætíd er þad gott, og æ mér kært.

Ætti eg mig bukta og aflaga,
Til ad fólk mig nefni tignar-mann;
Engin jarl skal mína öfund klaga,
Vatn, af fjendum kríngdan, vökvar hann,
Enn eg sit í vina hópnum hér
Góda drykkiu vid og gladur er.

Höfdíngia ej bord má Bakkus stoda.
Hiörtun opnar hann, þad hrædaz þeir,
Sál ef mætti þeirra sumra skoda
Veidaz margt þar kynni, vonum meir;
Hann sem hreinn og friáls í huga er
Þorir drekka vín því drekkum vér.

Eitt oss vantar vora samt í kæti,
Annars öll hún jardar ynni hnoss,
Ef ad vorar hírur hiá oss sæti,
Helltu, drykkiu med og kysstu oss;
Barmafullt þeim nú skal byrlaz mál,
Heidrud hátt og tæmd sé híru skál!

Rahbek.

No. 4.

Hófsins Skál.

Fávís ber qvída fyrir á morgun,
Friáls hvörn dag vitur nýtir sér
Og himni felur hins umsorgun
Hans eins, en ecki vor sem er.

Ef skulum vinir! una lífi
Ei þess kiòsandi styttra bil
Astir og vín þad áfram drífi
Orkt, kysst og leikid grafar til.

Ei svosem dárar illa látum
Ahyggiu giöra oss dægur laung!
Hönum er ei vid géd ad grátum
Sem gaf oss stúlkur, vín og saung.

Vid ölstaup full í vinskap heima
Og vænnrar konu hiartkiær bríóst,
Baud hann oss lífsins gremiu gleyma
En gledíast vid þess yndi líóst.

O sérhvör elski, sýngi, drecki,
Svo leingi niótum hérvistar!
Vér gétum hér; en vitum ecki
Vinir! hvört géta munum þar.

Hér skal þó ætíd hóf vid leggia
Heimskur dári því aldrei nær
Of frekt, of-lítid er hvörttveggia
Eymda friófsamar mædur tvær.

Vier skulum elska, súpa, sýngia!
En svo þess not ei verdi tál
I vin-hríng þessum vel skal klíngia
Vors yndis módur, Hófsins Skál!

Baggesen.

No. 5.

Vindryckiu-visa.

Þá god, úr háu hrakin valdi,
Sinn hlutu deyd,
Og morgunrodan mæran faldi
Vort middagsskeid.

Þá upplýsíngar sól vér sáum
I sudri há,
Enn ljómin hraut úr himní bláum
I hvörja krá.

Og hennar sterki blossi brendi
Svo blómstrid hvurt
Ad fegurd öll af fölum vendi
Var flúin burt.

Þá aptur veik til vor í heimi
Ein verann gód
Ad þagga harm og þúngt andstreymi
Vid Þrúgnablód.

Vínberia-runnar veittu svala
Oss værd og hlé;
Ej sólarbruni böl mà ala
Vid blessad tré.

Vor hljómí Þökk ad himinboga
Til hans er gaf
Ad svala hírt í sút og loga
Þess sælu háf.

Á bökkum þess í blómsturreitum
Oss blídkum vér,
Og hér þess gamla himins leitum
Sem horfin er.

Öhlensleger.

No. 6.

Islands Minni.

Eldgamla Isafold
Ástkiæra fósturmold
Fiallkonan fríd;
Mögum þín muntu kiær
Medan lönd gyrdir sær
Og gumnar gyrnast mær
Gliár sól á hlíd.

Hafnar úr gufu hér
Heim allir gyrnumst vér
Þig þecka siá;
Gynnir oss glaumurinn
Glepur oss sollurinn
Hlær ad oss heimskínginn
Hafnar-slód á.

Leidist oss fialllaust frón
Fær oss opt heilsutión
Þokulopt lied;
Svipliótt land sýnist hér
Sífeldt ad vera mér,
Láglendid leynir sér
Lángt ei fæ séd.

Ödruvís er ad siá
Á þér hvítfaldin há
Heid hifin vid;
Eda þær kristalls ár
Á hvöriar sólin gliár
Og heidar himin-blár,
Há-jökla rid.

Eldgamla Isafold
Ástkiæra fósturmolld
Fiallkona fríd!
Ágiætust audnan þér
Upplypti bidium vér
Medan ad uppi er
Öll heimsins tíd!

B. Thorarensen.

No. 7.

Púnsdrykkiunnar Kraptaverk.

Nær í háum hafbrimsgördum
Hundrud vikna landi frá
Svipum bylia svifinn hördum
Sæfarandin hrekiaz má,
Hvad mun géfa honum kraptin
Hans ad snekkia rétt sé stýrd,
Nema vermda sikur-saftin
Sýru blöndud, vatni skírd.

Nær helbiturt nordan-gusta
Nísti frostid vegamann,
Læsti klaka lágir hlusta
Loks þó bygdir fyndi hann,
Hvad mun géfa honum kraptin
Heilsan ei ad verdi rírd
Nema vermda sikur saftin
Sýru blöndud, vatni skírd.

Sá er audnan óblíd klæddi
Álmadúk og vopnum stríds
Blóds um völl nær vegu þræddi
Vald ad prófa fiandlegs lýds,
Hvad mun géfa honum kraptin
Hér ad vinna sigur-dírd,
Nema vermda sikursaftin
Sýru blöndud, vatni skírd.

Hann er sídan blakkri breytti
Biarmi sólar grímu naud,
Höfud edur höndur þreytti
Hreppt svo gæti daglegt braud
Hvad mun géfa honum kraptin
Hans ad sál ei giöriz ýrd,
Nema vermda sikursaftin
Sýru blöndud, vatni skírd.

Byrgi frekt á manna mótum
Myrkur trega gledi-liós,
Svo med þúngu þeli hliótum
Þyrni plokka fyri rós

Hvad má slíkan qveikia kraptin
Klökk ad verdi lundin hírd,
Nema vermda sikursaftin
Sýru blöndud, vatni skìrd.

Ótal þínar eru dygdir
Öllum heimi kæra Púns!
Án þín mundu ótal stygdir
Eyda rönnum sinnu-túns;
Þú oss géfur þor og kraptin,
Þér vér gladir sýngium dírd
Endur-glædda sikursaftin!
Sýru blöndud, vatni skírd.

F. Magnússon,

No. 8.

Yrkis-efni.

Vér sýngium ej um berserksbana
Nè blóta tröll í heidnu öld,
Ej hermenn grimma hunds-med vana
Né hugskot drauga-sjónum qvöld.

Vér sýngium ej um skruggur skota
Né skædust lýdum púdur-blis,
Ej her sem mý né hildar-flota
Sem heimin éyda þrátt á mis.

Vér sýngium ej um gullsins glansa,
Ej gaf alvaldur Fróni þann,
Ej röd glófagra rósa-kransa
Er rodna síst vid jakan kann.

Vér sýnginm ej um maktar mæti,
Né maura fiöllin, köllud sæl,
Ej heimskan furt í hefdar sæti,
Né hrók vellaudgan lasta þræl.

Ánægian glóir gulli betur,
Ej grær á mörkum fegri rós;
Um slotin klár sem kotúngs setur
Oss kær skal ætíd dygdin liós.

Um ástir, vín og vinskap sýngium,
Ej verdúng gódra neitum prís,
Med glödu þeli glösum klíngium,
Enn gledin temprud sé og vís.

F. Magnússon.

Register.

No.		Side
1.	Broderskabet, af Udgiveren	1
2.	Det altid var i gamle Nord, af Samme	6
3.	Til Viindruens Priis, af Riber . . .	9
4.	Mihi est propositum	12
5.	"Εστι μοι προκειμενον	14
6.	Vil J vel for Tiden grue? af Udg. . .	17
7.	Studenten eier intet Guld, af Samme .	19
8.	Ved et muntert Brodergilde, af Samme	22
9.	Candidat-Vise, af Rahbek	25
10.	Lauriger Horatius	27
11.	Horats's Skaal, af Oehlenschläger . .	28
12.	In sanitatem regis, af Udg.	31
13.	Pro salute horum amicorum . . .	31
14.	O Bacchus! rul til Jorden paa din Tonde, af Oehlenschläger	34
15.	Du spørger, om, en Pebling liig, af Tode	37

No.		Side
16.	Hoho! vivat	39
17.	In sanitatem omnium	40
18.	Amor tidt sin skarpe Plok, af Udg. . .	40
19.	Meas res nunc porto mecum, af Udg.	45
20.	Vil Du være stærk og fri, af Oehlenschläger	47
21.	Fylder Glasset nu til Rand, af Udg. .	49
22.	Fugaces anni, væ labuntur . . .	52
23.	Sang paa en Fodvandring, af Udg. .	54
24.	Prisciani regula	57
25.	Vintersang, af Udg.	62
26.	Medicinsk Candidat-Vise, af Michelsen	65
27.	Almindelig Candidat-Vise, af Samme	68
28.	Dulce cum sodalibus	70
29.	Punschvise, af Udg.	71
30.	Εἰς τὴν ὑγίειαν τῶν πάντων	74
31.	Nu sjunger høit og lad Luerne brænde, af Oehlenschläger	75
32.	Bacche! gratus nobis sis	78
33.	De første Prygl, vi i Skolen fik, af Vilster	80
34.	Pereat	82
35.	Hr. Lector Hydoronticus, af Udg. . .	82
36.	Sunt humana bona	87
37.	Lad Andre lovprise i tryllende Sang, af Vilster	88

No.		Side
38.	Tabiæ sum hirundo	91
39.	Amor deus maxime, af Udg. . . .	91
40.	Afskedsvise	93
41.	Gaudeamus igitur	95
42.	Barbitonen ved min Arm	98
43.	Miser ille, qui festiva odit	103
44.	Ved Drikkelaget, efter Horats . . .	105
45.	Vivant omnes hi et hæ (fra Aaret 1720)	107

1.	Losta-fæla	108
2.	Hin sanna speki	110
3.	Unnustu-minni	113
4.	Hófsins Skál	115
5.	Víndryckiu-Vísa	117
6.	Islands minni	119
7.	Púnsdrykkjunnar Kraptaverk . . .	121
8.	Yrkis-efni	124

Broderskabet (Sati Musik af Professor Weÿse.)

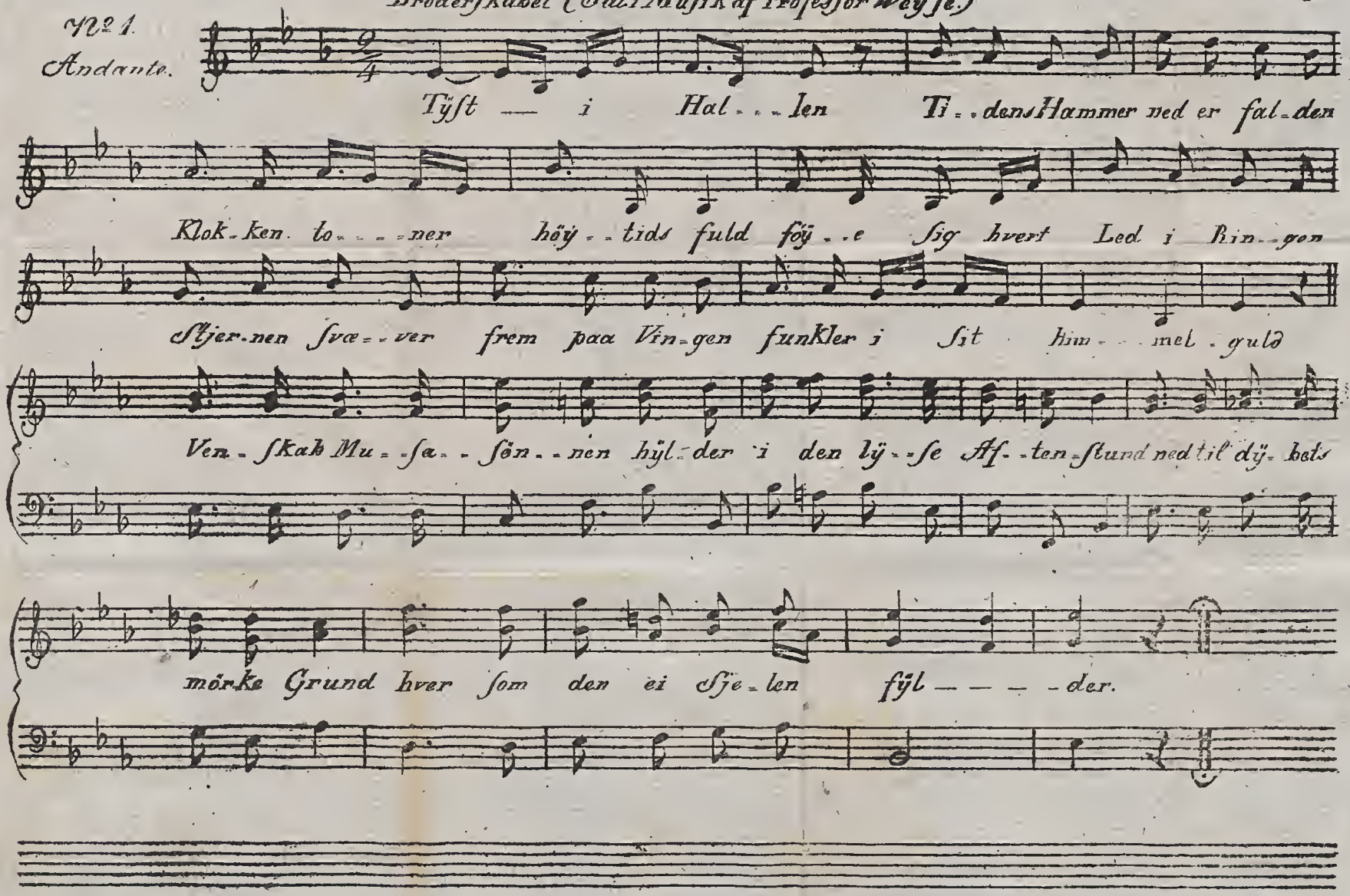

Sæti Musik af cand. phil: Strandgaard.

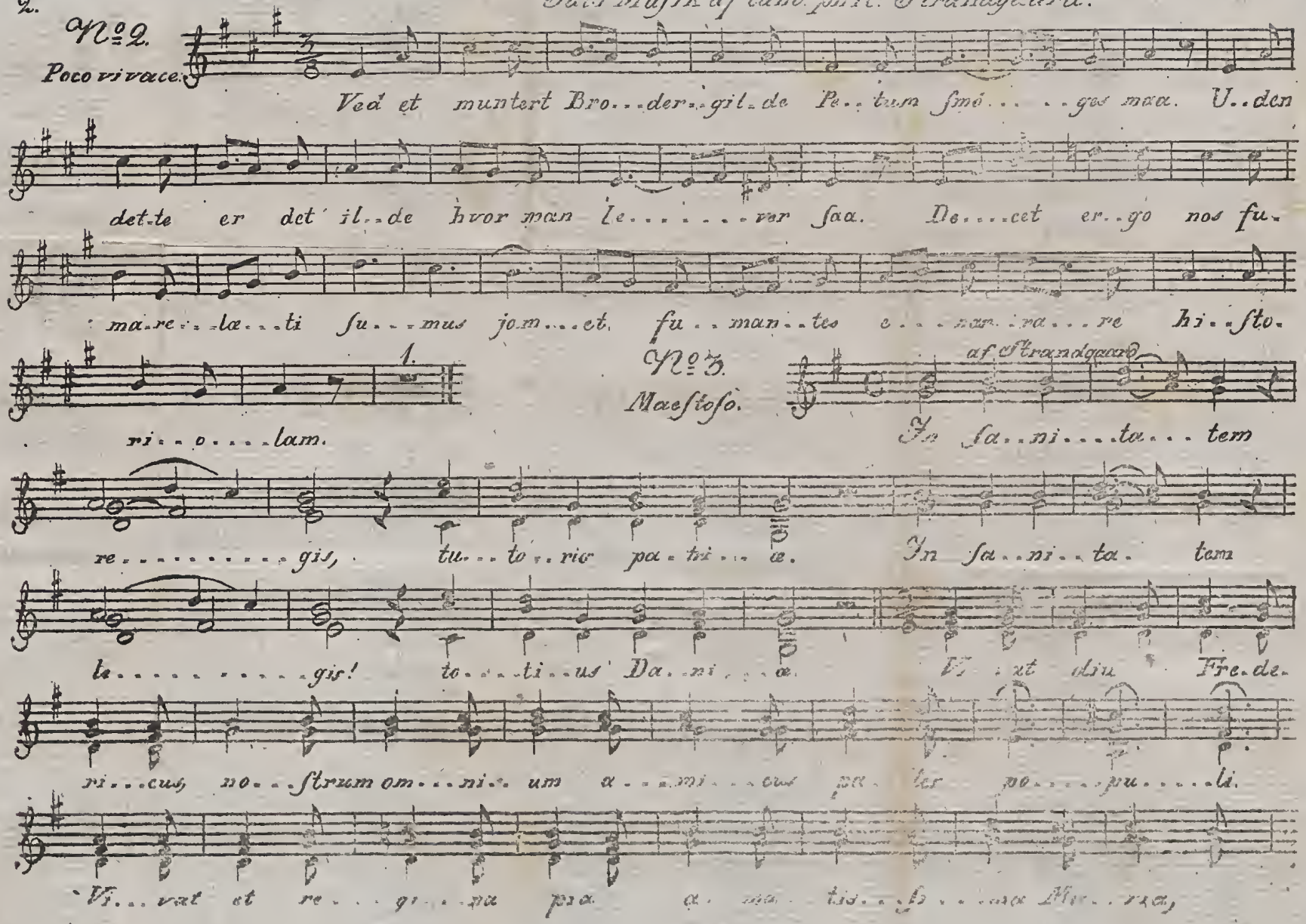

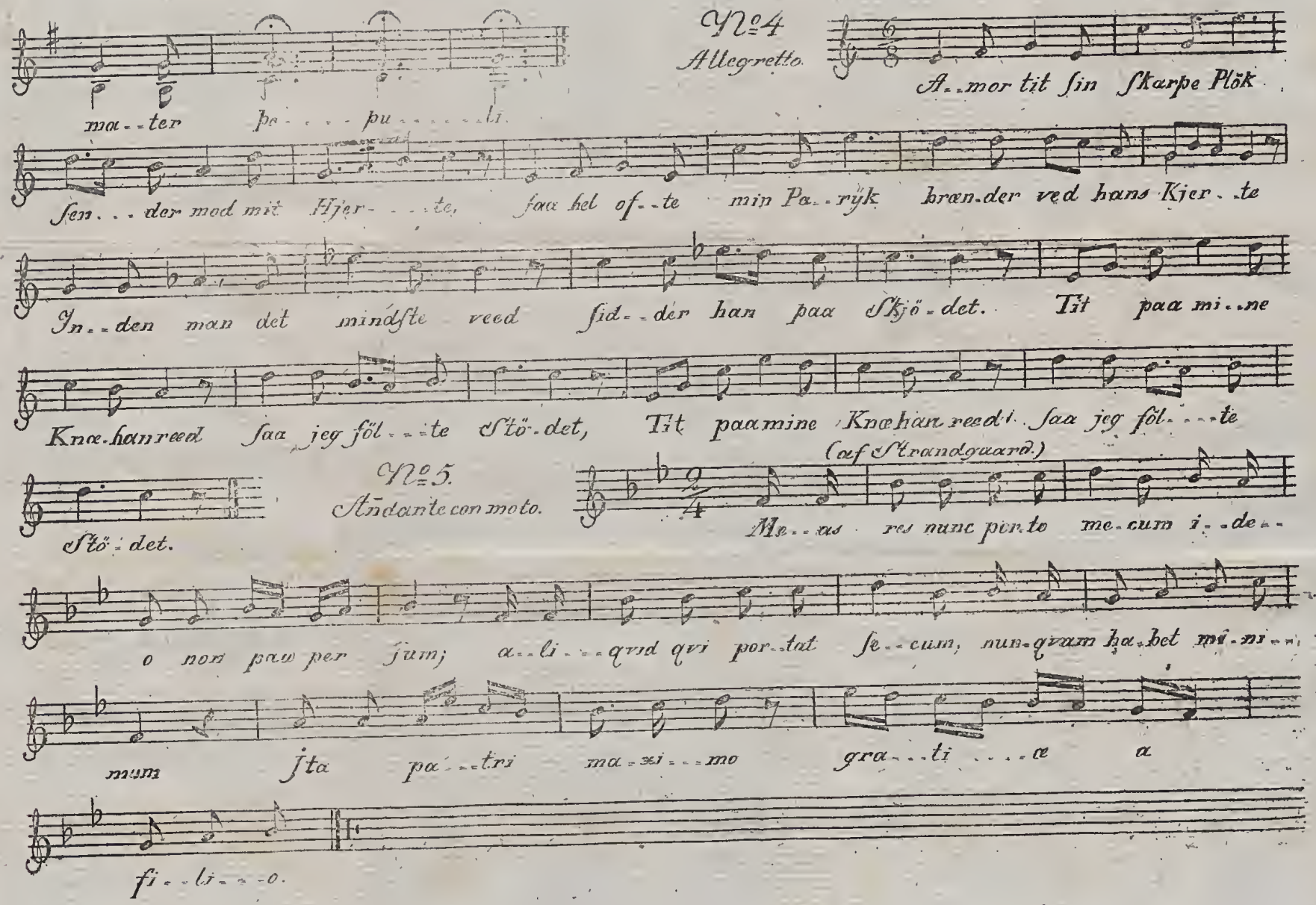
No 4
Allegretto.
A..mor tit sin Skarpe Plök
ma..ter pa....pu.....li.
sen...der mod mit Hjer....te, saa hel of..te min Pa..ryk bræn.der ved hans Kjer..te
In..den man det mindste veed sid..der han paa Skjö.det. Tit paa mi..ne
Knæ.hanreed saa jeg föl...te Stö.det, Tit paamine Knæhan reed i saa jeg föl....te
Stö.det.
No 5.
Andante con moto.
(af Strandgaard.)
Me..as res nunc por.to me.cum i..de..
o non paw per sum; a..li...qvid qvi por..tat se..cum, nun.qvam ha.bet mi.ni..
mum Ita pa...tri ma.xi...mo gra...ti....æ a
fi..li...o.

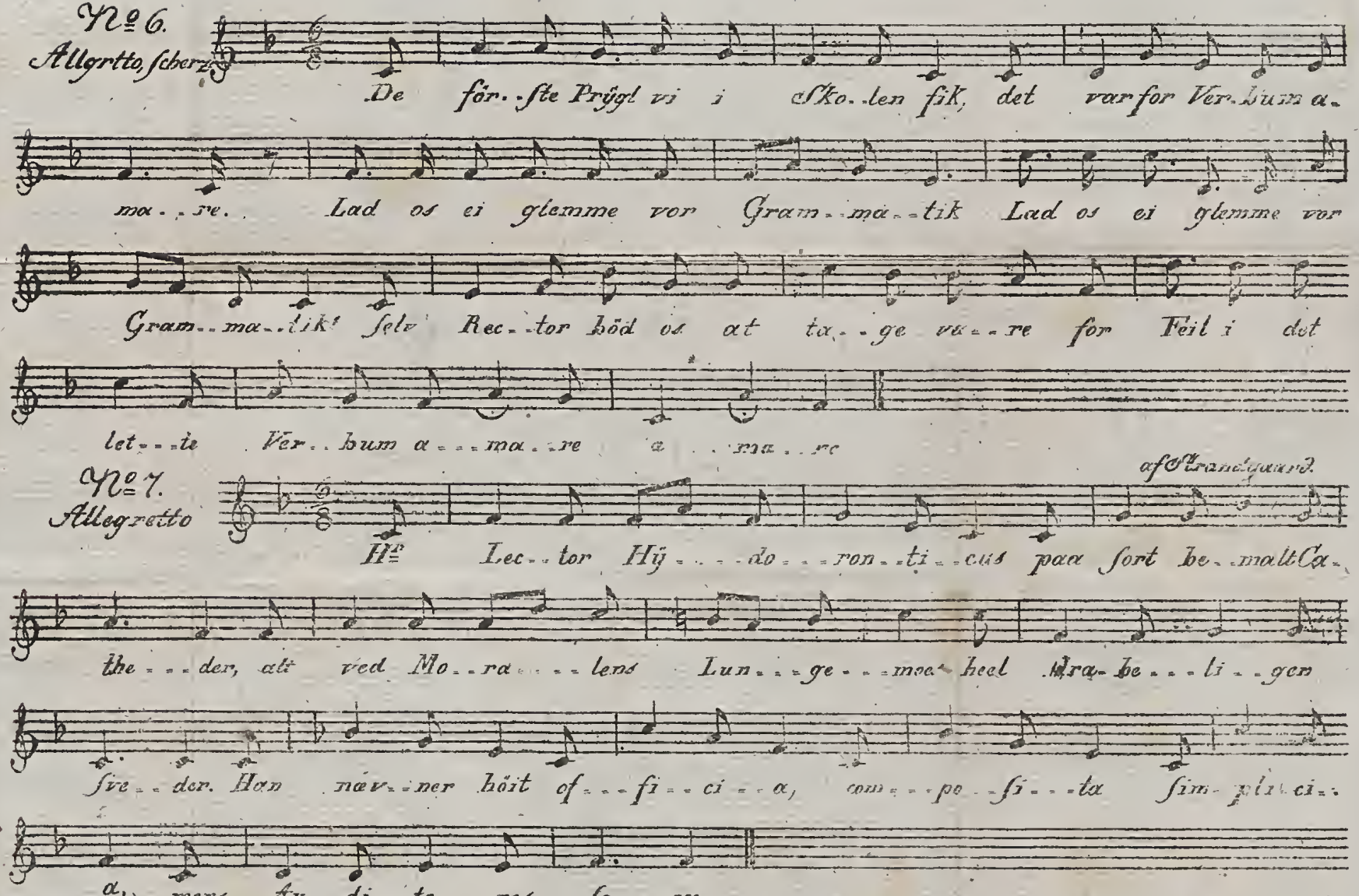
№ 6.
Allgrtto, scherz.
De för..ste Prügl vi i Sko..len fik, det var for Ver..bum a..
ma..re. Lad os ei glemme vor Gram..ma..tik Lad os ei glemme vor
Gram..ma..tik selv Rec..tor höd os at ta..ge va..re for Feil i det
let..te Ver..bum a...ma..re a..ma..re
№ 7.
Allegretto
af Strandgaard.
Hr Lec..tor Hij....do...ron..ti..cus paa sort be..malt Ca..
the...der, alt ved Mo..ra....lens Lun...ge...med heel Mra..be...li..gen
sve..der. Han nev..ner höit of...fi..ci..a, com...po..si..ta sim..pli..ci..
a, mens Au..di..to...res so...re.

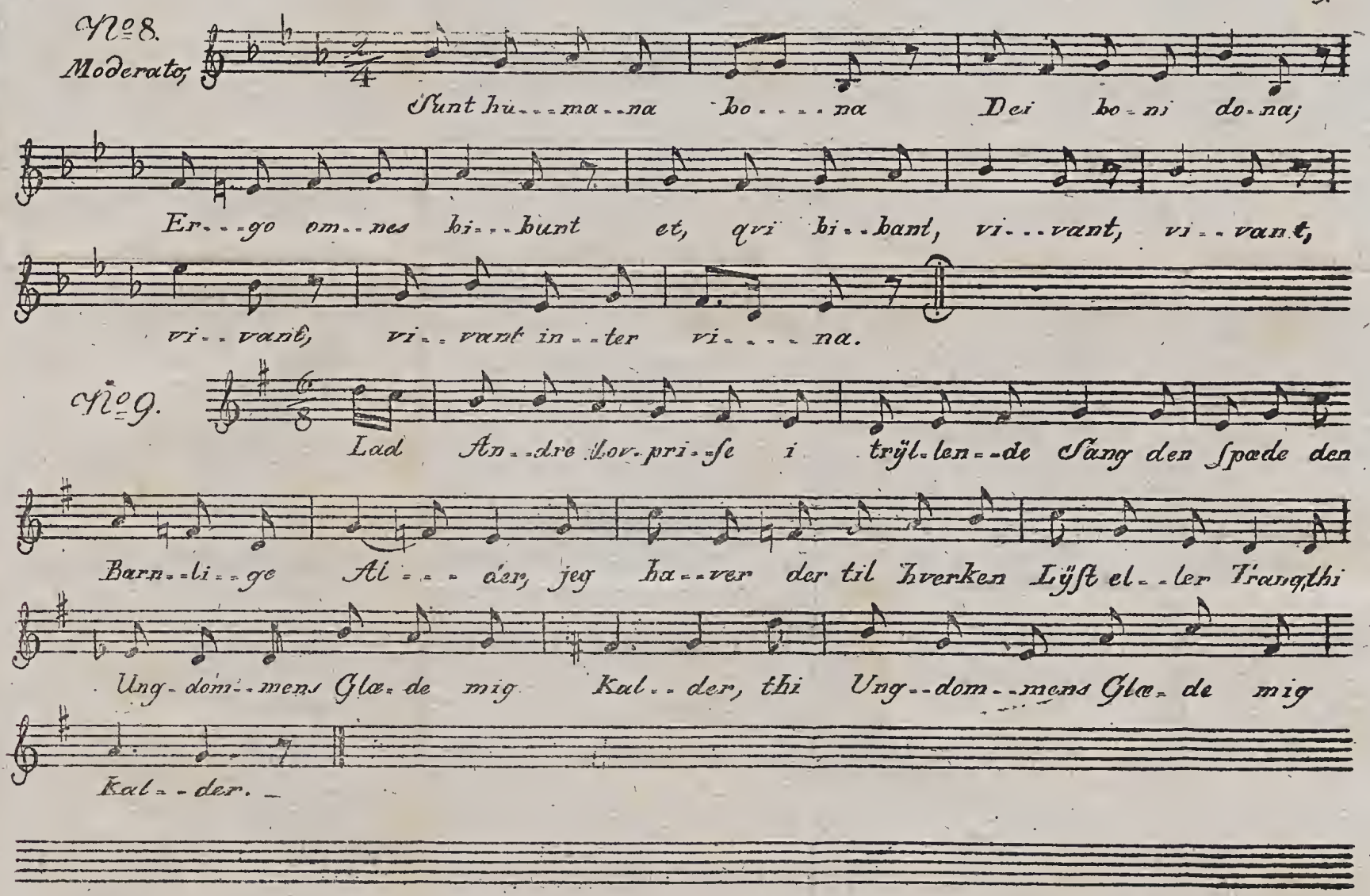
№ 8.
Moderato,
Sunt hu--ma--na bo----na Dei bo-ni do-na;
Er--go om--nes bi--bunt et, qvi bi--bant, vi--vant, vi--vant,
vi--vant, vi--vant in--ter vi----na.
№ 9.
Lad An--dre Lov-pri-se i tryl-len--de Sang den Spæde den
Barn--li--ge Al---der, jeg ha--ver der til Iverken Lyst el--ler Trangthi
Ung-dom--mens Glæ-de mig Kal--der, thi Ung--dom--mens Glæ-de mig
Kal--der.

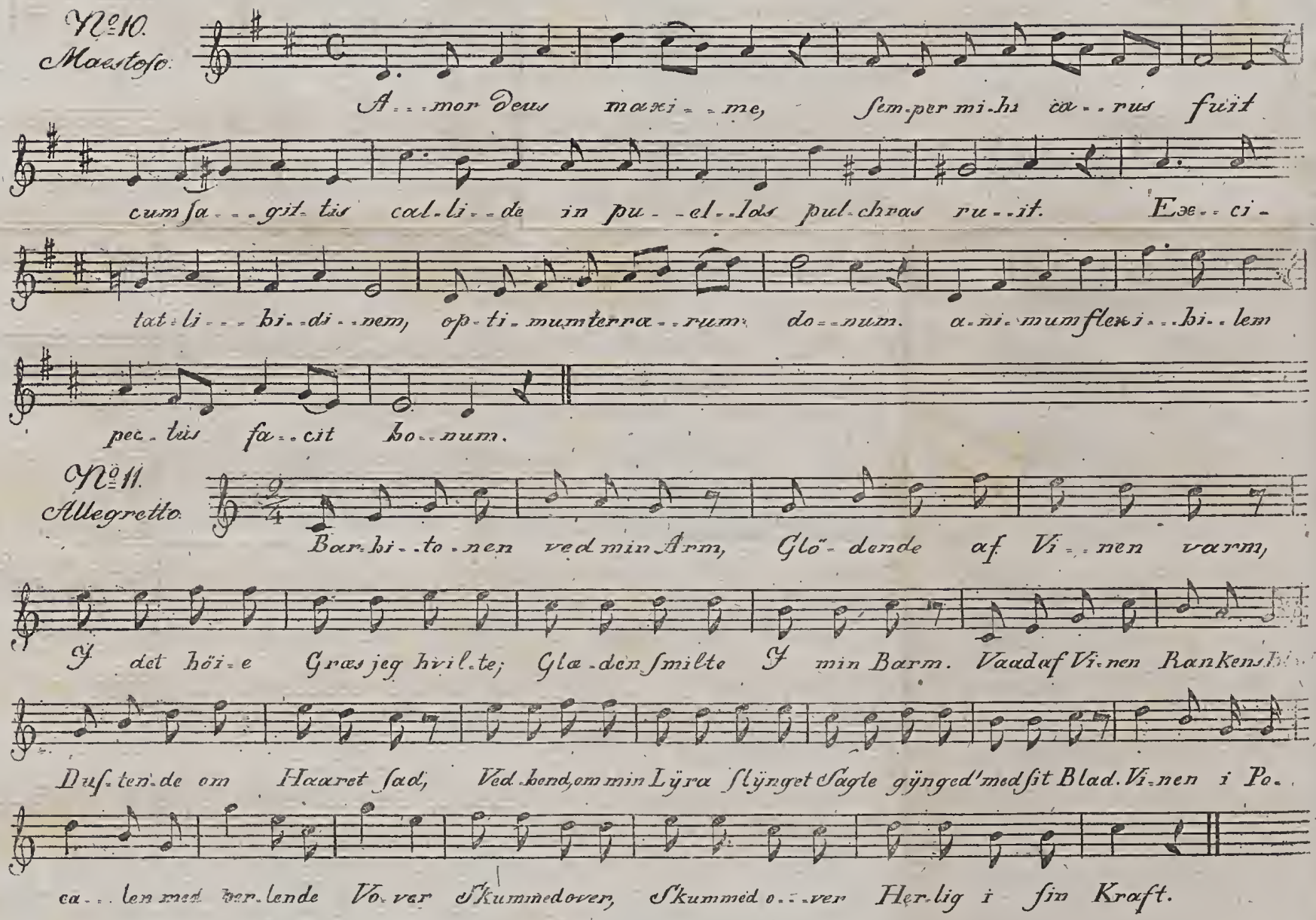
№ 10.
Maestoso.
A...mor Deus maxi...me, sem-per mi-hi ca...rus fuit
cum sa...git-tis cal-li...de in pu...el...lds pul-chras ru...it. Eæ...ci-
tat-li...bi...di...nem, op-ti-mum terra...rum do...num. a-ni-mum flexi...bi...lem
pec-tis fa...cit bo...num.
№ 11.
Allegretto.
Bar-bi...to-nen ved min Arm, Glö-dende af Vi...nen varm,
I det höi-e Græs jeg hvil-te; Glæ-den smilte I min Barm. Vaad af Vi-nen Rankens
Duf-ten-de om Haaret sad, Ved bend, om min Lyra slynget Sagle gynged' med sit Blad. Vi-nen i Po-
ca...len med ber-lende Vo-ver Skummed over, Skummed o...ver Her-lig i sin Kraft.
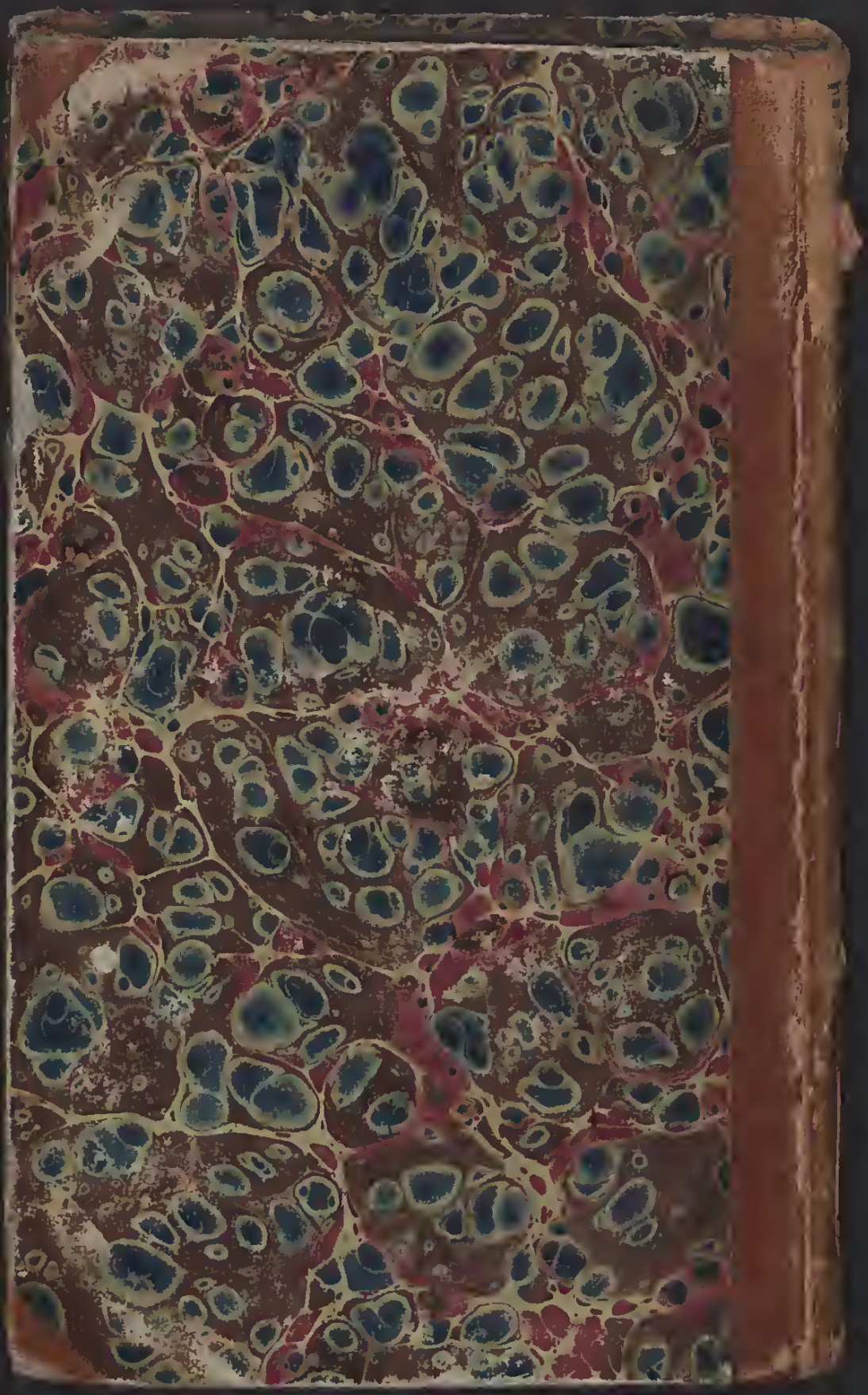
100392066 - 9